

ΣΟΚΙΑΛΙΣΤΙΚΗ

ΕΚΦΩΡΑΞΗ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ

ΦΕΒΡΑΡΗΣ 2010

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 265

ΤΙΜΗ €1

ΤΙΜΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ €2

ΟΧΙ ΣΤΟΝ
ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ
ΝΑΙ ΣΤΗΝ
ΕΠΑΝΕΝΩΣΗ
MİLLİYETÇİLİĞE
HAYIR
YENİDEN
BİRLEŞMEYE
EVET

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

Ή ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ

Επείγουσα ανάγκη για λύση

Υα Federasyon Υα bölünme

Acilen Çözüm İhtiyacı

Ομοσπονδία ή διχοτόμηση

Η κατάθεση των προτάσεων της τουρκικής πλευράς στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων και η επιστολή Χριστόφια προς τα μόνιμα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας και τους αρχηγούς των κρατών-μελών της Ε.Ε. πυροδότησαν νέες αντιδράσεις από το απορριπτικό μέτωπο που επικαλείται και πάλι προσπάθειες επαναφοράς του «τρισεκατάρατου» σχεδίου Ανάν, ακόμη και από τον ίδιο τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας.

Βέβαια, οι αντιδράσεις αυτές δεν είναι νέες. Από την πρώτη μέρα που ξεκίνησαν οι συνομιλίες Χριστόφια-Ταλάτ οι αμφισβητήσεις για τη βάση των συνομιλιών ήταν στην ημερήσια διάταξη, όπως και η κωμωδία του «μαδήματος της μαργαρίτας» περί αποχώρησης ή όχι του ΔΗΚΟ και της ΕΔΕΚ από τη συγκυβέρνηση. Όπως έχει φανεί ξεκάθαρα από την περίοδο

του δημοψηφίσματος και τις συζητήσεις για το σχέδιο Ανάν, αυτό που απορρίπτουν οι ανησυχούντες Ε/Κύπριοι πολιτικοί δεν είναι τίποτε άλλο παρά η ομόσπονδη λύση στη βάση της διζωνικότητας και της δικαιοδικότητας. Η ανακοίνωση και μόνο από τον Χριστόφια ότι οι συνομιλίες θα διεξαχθούν στη συμφωνημένη βάση της διζωνικής, δικαιοδικής ομοσπονδίας ήταν αρκετή για να αρχίσουν τα πυρά από τους γνωστούς πλέον πατριώτες, με πρώτους τους συγκυβερνώντες του ΔΗΚΟ και της ΕΔΕΚ. Θυμήθηκαν έτσι τη συμφωνία Μακαρίου-Ντενκτάς για να μας πουν ότι άλλο η διπεριφερειακή και άλλο η διζωνική ομοσπονδία –χωρίς όμως να λεν τις διαφορές- ενώ το αποκορύφωμα της αυτογελοιοποίησής τους είναι η σφοδρή υποστήριξή τους στη συμφωνία της «8ης Ιουλίου», την οποία τάχα ο Χριστόφιας εγκατέλειψε. Για κακή τους όμως τύχη η κεκτημένη ταχύτητα από μέρους τους στη θεοποίηση της πολιτικής του Τάσου, παραγκωνίζει το γεγονός ότι η «8η Ιουλίου» είναι η πρώτη γραπτή συμφωνία μεταξύ ηγετών των δύο κοινοτήτων που μιλά με όρους τους οποίους οι ίδιοι απορρίπτουν: «Δέσμευση για την επανένωση της Κύπρου με βάση μια διζωνική, δικαιοδική ομοσπονδία και πολιτική ισότητα, όπως καθορίζεται στα σχετικά ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας».

Επομένως όλοι αυτοί που τουλάχιστον στα λόγια αποδέχονται την «8η Ιουλίου» και τη διζωνική, δικαιοδική ομοσπονδία «με

το σωστό περιεχόμενο» οφείλουν να απαντήσουν αν αποδέχονται τον καθορισμό του περιεχομένου όπως αναφέρεται στα σχετικά ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας, το οποίο οι ίδιοι πολλακώς επικαλούνται.

- Ένα κράτος ομόσπονδο με μια κυριαρχία, χωρίς δικαίωμα απόσχισης.

- Αποτελεσματική συμμετοχή και των δύο κοινοτήτων σε όλα τα όργανα και τις αποφάσεις της κεντρικής κυβέρνησης (πολιτική ισότητα).

- Η ομοσπονδία θα είναι δικαιοδική σε ό,τι αφορά τη συνταγματική της δομή και διζωνική σε ό,τι αφορά την εδαφική.

- Κάθε κοινότητα θα έχει πλειοψηφία στην περιοχή της σε ό,τι αφορά τον πληθυσμό και την ιδιοκτησία γης.

- Ελευθερία διακίνησης, εγκατάστασης και δικαίωμα στην περιουσία. Η εγκατάσταση και το δικαίωμα στην περιουσία θα τελούν υπό την αίρεση της διατήρησης της διζωνικότητας των ομόσπονδων κρατών.

Αυτά αναφέρονται στα ψηφίσματα του Σ.Α. και μέσα σε αυτό το πλαίσιο μπορεί να υπάρ-

ξει συμφωνία και σε ζητήματα όπως είναι τα ποσοστά συμμετοχής των δύο κοινοτήτων στην εκτελεστική εξουσία, ο τρόπος εκλογής των οργάνων της κεντρικής κυβέρνησης, οι πληθυσμιακές ποσοστώσεις των κρατιδίων, το εδαφικό, το περιοριστικό κ.ά.

Στην πραγματικότητα, όμως, η πολιτική των Ε/Κύπριων απορριπτικών (είτε λέγονται κόμματα και οργανώσεις, είτε ΜΜΕ και Εκκλησία) βρίσκεται πολύ πιο μακριά από την ομοσπονδία από ό,τι οι θέσεις της επίσημης τουρκικής πλευράς. Αν η πολιτική της τουρκικής πλευράς οδηγεί σε συνομοσπονδία, η απόρριψη της ομοσπονδίας από τους Ε/Κύπριους θα οδηγήσει στην πλήρη διχοτόμηση, με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Είναι επικίνδυνη ανοησία να πιστεύουν κάποι-οι ότι μπορούν να παραγνωρίζουν ιστορικές και πολιτικές πραγματικότητες στο Κυπριακό, οι

οποίες ως διά μαγείας θα εξαφανιστούν, για χάρη μιας ανέξοδης ρητορείας περί ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ελευθεριών, περί ευρωπαϊκής λύσης και άλλα παρόμοια.

Αυτοί που μπορούν να ξεπεράσουν τα όποια προβλήματα παρεμβάλλονται προς τη λύση του Κυπριακού είναι οι ίδιες οι μάζες των απλών Ε/Κυπρίων και Τ/Κυπρίων. Με τη συνεννόηση, την εμπιστοσύνη, την κοινή δράση, με το στόχο της εξυπηρέτησης των κοινών τους συμφερόντων. Απομονώνοντας εθνικιστικές πολιτικές και μεγαλοϊδεατισμούς Ε/Κύπριοι και Τ/Κύπριοι εργαζόμενοι μπορούν να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για ένα κοινό, ειρηνικό μέλλον.

Για να έχουν οι σημερινές συνομιλίες την όποια προοπτική επιτυχίας πρέπει να έχουν απαραίτητα τη στήριξη από την ίδια την κοινωνία. Ο Χριστόφιας πρέπει να σταματήσει να ελπίζει στη συναίνεση από πολιτικές δυνάμεις που ούτε πιστεύουν ούτε επιδιώκουν μια συμβιβαστική λύση και, αντίθετα, προσπαθούν με τις εθνικιστικές τους κορώνες να καταστρέψουν την όποια προοπτική λύσης. Πρέπει να στραφεί προς τον κόσμο, να συζητήσει μαζί του και να ζητήσει τη στήριξή του. Μόνο έτσι θα μπορέσει να κερδίσει την εμπιστοσύνη και των Ε/Κυπρίων, αλλά και των Τ/Κυπρίων που βλέπουν την επίλυση του Κυπριακού όχι σαν εθνική υπόθεση αλλά ως κοινή προσπάθεια και των δύο κοινοτήτων.

Πρωτοβουλία Ειρήνης «Ενωμένη Κύπρος»

Πέρα από την επιχειρηματολογία υπέρ της επανένωσης, που είναι βέβαια σημαντική από μόνη της καθώς συμβάλλει στη διαμόρφωση θετικής κοινής γνώμης, είναι σημαντικό να βγούμε και στον δρόμο. Έχει άλλη βαρύτητα μια πολιτική θέση όταν για χάρη της κινητοποιείται κόσμος. Δημιουργούνται άλλοι συσχετισμοί δυνάμεων, ευνοϊκοί για την επιδίωξη μας, την επανένωση της χώρας μας μέσα στο 2010.

Οι κινηματικές διεργασίες των τελευταίων 2-3 μηνών, σε Λεμεσό, νότια και βόρεια Λευκωσία δημιούργησαν την Δικαιοδική Πρωτοβουλία Ειρήνης «Ενωμένη Κύπρος» που αποτελείται από κόμματα, Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις και συνδικάτα, οργανωμένους και ανένταχτους πολίτες προερχο-

μένους από διάφορους πολιτικούς χώρους που έχουν αποφασίσει να ενώσουν τις δυνάμεις τους για να βοηθήσουν την κοινωνία να συμμετέχει ενεργά στη διαδικασία της λύσης και της επανένωσης της πατρίδας μας. Όραμα της Πρωτοβουλίας είναι μια επανενωμένη και ευημερούσα Κύπρος όπου όλες οι κοινότητες της θα ζουν ειρηνικά και θα συνεργάζονται αρμονικά και ισότιμα σε ένα δικαιοδικό, διζωνικό, ομόσπονδο κοινό κράτος.

Θεωρούμε ότι για την επίτευξη αυτού του σκοπού είναι σημαντικό να δημιουργηθεί ένα μαζικό επανενωτικό κίνημα που όχι απλά θα διεκδικήσει την κωδικοποίησή της μέσα από μια συμφωνία αλλά πιο σημαντικά θα διασφαλίσει και την εφαρμογή της.

Γρηγόρης Ιωάννου

Γ.Κ.

ΕΚΦΡΑΣΗ

Οραμα και Λύση

Η απόφαση του βρετανικού δικαστηρίου για την υπόθεση Οραμας ένα μήνυμα στέλνει και στις δύο πλευρές του οδοφράγματος. Ότι το Κυπριακό πρόβλημα επείγει όσο ποτέ να βρει τη λύση του. Η απόφαση του δικαστηρίου αποκαθιστά το αίσθημα δικαιοσύνης για τον Αποστολίδη χωρίς να του αποκαθιστά όμως πρακτικά την εξάσκηση του δικαιώματος για χρήση της περιουσίας του. Την ίδια ώρα βάζει σε μεγάλη ταλαιπωρία το ζεύγος Οραμας με σημαντικά οικονομικά κόστη. Ταυτόχρονα, η απόφαση θα κάνει στο μέλλον πολύ πιο προσεκτικούς τους Ευρωπαίους υπηκόους έτσι που να μην επενδύουν τα λεφτά τους σε γη ή ακίνητα ελληνοκυπριακής περιουσίας.

Ακόμα, αυτή η απόφαση αναγκαστικά θα οδηγήσει τους επιχειρηματίες ανάπτυξης γης να στρέψουν τα βλέμματά τους σε πολίτες χωρών εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης. Στο βαθμό δε που αυτή η απόφαση επηρεάσει ακόμα περισσότερο την πληγωμένη από την παγκόσμια ύφεση τουρκοκυπριακή οικονομία, το αποτέλεσμα που θα έχει θα είναι να σπρώξει το κράτος του βορρά ακόμα παραπάνω στις αγκάλες της Τουρκίας και την οικονομική του εξάρτηση από αυτήν. Οι πανηγυρισμοί και οι υπερβολές που είδαμε, κύρια μέσα στους απορριπτικούς κύκλους μετά την απόφαση, το μόνο που θέλουν να πετύχουν είναι τον αποπροσανατολισμό από την ανάγκη εξεύρεσης λύσης του προβλήματος που είναι ο μόνος τρόπος για δικαίωση και των δυο κοινοτήτων μετά τα δεινά που υπόκεινται εδώ και 50 χρόνια, απαλλάσσοντάς τες από το συνεχές άγχος της εκκρεμότητας για τις περιουσίες, για την ασφάλεια και κύρια για το μέλλον τους.

Η τραγωδία της Αϊτής

Όπου φτωχός και η μοίρα του. Μια ρήση που ταιριάζει απόλυτα στην περίπτωση της Αϊτής. Η πιο φτωχή χώρα όχι του δυτικού κόσμου αλλά σε σύγκριση με τις Λατινοαμερικάνικες χώρες, με το βιοτικό επίπεδο να μετράται στα ένα με δύο δολάρια την ημέρα. Σε μια τέτοια χώρα λοιπόν, που ο καθένας μπορεί να φανταστεί το επίπεδο των οικοδομικών υποδομών της, ήταν αρκετός ένας σεισμός των 7 Ρίχτερ για να ισοπεδώσει τα πάντα. Για χάρην σύγκρισης, πριν λίγα χρόνια είχαμε σεισμό των 7 Ρίχτερ (βέβαια ίσως με κάποια διαφορετικά χαρακτηριστικά) που έπληξε το Τόκιο των 15 εκατομμυρίων κατοίκων και είχαμε 2-3 νεκρούς.

Μέσα όμως από τέτοιες καταστροφές και τραγωδίες (μιλούμε για περίπου 200.000 νεκρούς και 1,5 εκατομμύριο άστεγους -σχεδόν ο μισός πληθυσμός) φαίνεται το επίπεδο και ο πολιτισμός του ανεπτυγμένου καπιταλισμού, ή η αναισθησία του καλύτερα που το μόνο στο οποίο έχει στόχευση είναι το κυνηγητό του κέρδους. Η κυπριακή κυβέρνηση έχει προσφέρει λεία 100.000 ευρώ για ενίσχυση της πληγείσας Αϊτής, (ο Παγδατής και μπράβο του, έχει δώσει από μόνος του 60 και πλέον χιλιάδες ευρώ -που δείχνει ότι εκτός από αθλητική είναι και νέος με ευαισθησίες), ένα εκατομμύριο ευρώ η γερμανική, κάποια η αμερικάνικη... Την ίδια περίοδο που είδαμε να δίνονται μέσα στο χρόνο που μας πέρασε από τις κυβερνήσεις των ανεπτυγμένων χωρών μερικά τρισεκατομμύρια ευρώ για να σωθούν μερικές τράπεζες και επενδυτικές εταιρείες.

Κράτος και Εκκλησία

Στις δυτικές κοινωνίες η αστική τάξη σπάζοντας από το φεουδαρχικά ζυγά έσπασε ταυτόχρονα και από τα θρησκευτικά τέτοια στον ένα ή άλλο βαθμό με την έννοια του διαχωρισμού του Κράτους από την Εκκλησία. Αυτό έγινε και με τη γείτονα Τουρκία με την αστική επανάσταση των Νεότουρκων του Ατατούρκ όπου σήμερα μιλάμε για το κοσμικό τουρκικό κράτος, πράγμα που δεν μπορούμε να πούμε για την Ελλάδα και πολύ περισσότερο για την Κύπρο.

Θα περίμενε όμως κάποιος ότι με την άνοδο του Χριστόφια στην εξουσία (του πρώτου αριστερού προέδρου) θα έμπαινε το ζήτημα του διαχωρισμού της Εκκλησίας από το Κράτος. Αντί αυτού μαθαίνουμε πρόσφατα από τη Γιωρκάτζη (γενική ελέγκτρια του κράτους) ότι όχι μόνο η Εκκλησία χρωστά 160 εκατομμύρια φόρους στο κράτος αλλά και ότι η κυβέρνηση ήρθε σε συμφωνία με την Εκκλησία, μια συμφωνία ετεροβαρή για τα συμφέροντα του κράτους. Αντί δηλαδή αυτή η κυβέρνηση (λειτουργώντας έστω σαν μια ριζοσπαστική αστική κυβέρνηση) να απαλλάξει την κοινωνία και το κράτος από το βαρίδι που λέγεται Εκκλησία, διαχωρίζοντας πλήρως τον εαυτό του από τις δραστηριότητές της, αντί να την αντιμετωπίσει όπως στην πράξη η ίδια συμπεριφέρεται σαν ένας σύγχρονος επιχειρηματίας φορολογώντας τα κέρδη της, -για να μην πούμε ότι θα 'πρεπε να προχωρήσει και σε αυτήν ακόμα την κρατικοποίηση της εκκλησιαστικής περιουσίας που με κανένα τρόπο δεν ανήκει στους μητροπολίτες και τον αρχιεπίσκοπο- αντί αυτού έρχεται και κάνει και χαριστικές συμφωνίες μαζί τους.

Ο Πρόεδρος και τα «συγκυβερνώντα κόμματα»

Το Ακελ σήκωσε πολλές φορές στους ώμους-του μη κομματικούς πολιτικούς. Οι πρώτοι βουλευτές της Εδεκ εκλέχτηκαν με πρωμοδότηση από το Ακελ. Ο Σπύρος Κυπριανού έγινε Πρόεδρος με τον κύριο όγκο των ψηφοφόρων-του να προέρχεται από το Ακελ. Ο Γιώργος Λιλλήκας περιμαζεύτηκε από το Ακελ και έγινε βουλευτής, και αργότερα Υπουργός, από το Ακελ. Ο Τάσος Παπαδόπουλος ανασύρθηκε από την απομόνωση και έγινε Πρόεδρος από το Ακελ. Ολοι-τους ήταν έτοιμοι με την πρώτη ευκαιρία να πετάσουν το Ακελ μόλις αισθάνθηκαν πως δεν το είχαν πια ανάγκη, και να στραφουν εναντίον-του με τον πιο ξεδιάντροπο τρόπο.

Ο Τάσος Παπαδόπουλος ήταν ίσως η πιο έντονη προδοσία που γνώρισε ποτε το Ακελ. Αφού τους έπεισε πως το βίαιο αντικομμουνιστικό-του παρελθόν και η ακραία εθνικιστική-του δράση ενάντια στους Τουρκοκύπριους ανήκαν στην ιστορία, ότι ο «άνθρωπος είχε αλλάξει», πέτυχε την υποστήριξη του Ακελ και έγινε Πρόεδρος της

τον πρώτο γύρο έφερε τα κόμματα που τον υποστήριξαν (Δήκο, Εδεκ, Οικολόγοι) στη δεινή θέση να γλείψουν εκεί που έφτυναν και να υποστηρίξουν τον Δημήτρη Χριστόφια ουσιαστικά άνευ όρων. Στους πρώτους μήνες της διακυβέρνησής-του δεν τολμούσαν να πουν τίποτε. Όσο οι συνουμιλίες φαίνονταν να περνούν καλά δεν υπήρχε καμία σοβαρή αντίδραση, μόνο μουρμουρητά και «επιφυλάξεις». Μόλις όμως άρχισαν να φαίνονται μερικές δυσκολίες άρχισαν να βλέπουν την ευκαιρία για μια περιέργη «εκ των έσω» αντιπολίτευση που γινόταν με τις μέρες και πιο χυδαία. Το χορό έσερναν κύρια οι Κολοκασίδης και Παπαδόπουλος του Δήκο με την Εδεκ και τους Οικολόγους να ακολουθούν. Χωρίς καλά καλά να το συνειδητοποιήσουμε φτάσαμε στη σημερινή τραγελαφική κατάσταση όπου εξαπολύονται κάθε είδους κατηγορίες και βρισιές κατά του Δημήτρη Χριστόφια (και οποιουδήποτε στηρίζει την πολιτική-του) από τα... συγκυβερνώντα κόμματα. Ο Συναγερμος βλέποντας αυτή την κατάσταση έχει οξύνει

την κριτική-του σε απίστευτα έντονο βαθμό με μερικά στελέχη-του να συντάσσονται με τις ακρότητες των «συγκυβερνώντων».

Το Ακελ φαίνεται να είναι και πάλι τόσο απομονωμένο όσο και τα πρώτα χρόνια της Κυπριακής Δημοκρατίας. Η αλήθεια είναι ότι ευθύνη γι' αυτό έχει και η ίδια η ηγεσία-του. Αντι να στραφεί προς το λαό, αντι να ενημερώνει και να αποκαταστήσει τη μαχητική του δύναμη, αντι να δώσει, φαίνεται να έχει στραφεί προς τα μέσα, να αυτο-απομονώνεται μέσα στα στενά κομματικά πλαίσια. Παρα την εικόνα που θέλουν να δώσουν τα απορριπτικά κανάλια και οι πολιτικοί της άρνησης, η μεγάλη πλειοψηφία του κυπριακού λαού έχει βαρεθεί την απάτη της εθνικοφοροσύνης και αναζητά διέξοδο σε μια λύση του Κυπριακού, σε ένα ειρηνικό μέλλον. Αν ο Χριστόφιας απευθυνθεί τολμηρά προς το λαό θα έχει πολύ μεγαλύτερη υποστήριξη στην αναζήτηση λύσης από όσο φαντάζε-

ται. Πως θα 'πρεπε λοιπόν να χειριστεί ο Χριστόφιας το θέμα της Συγκυβέρνησης; Στην πραγματικότητα δεν χρειάζεται να το χειριστεί. Το κυπριακό σύνταγμα δεν προβλέπει για κυβερνήσεις συνασπισμού: προβλέπει για έναν Πρόεδρο που είναι ουσιαστικά η απόλυτη Αρχή ανάμεσα στις προεδρικές εκλογές. Ο μόνος έλεγχος που υπήρχε πάνω στον Πρόεδρο ήταν το «βέτο» του Αντιπροέδρου που στις σημερινές συνθήκες δεν υπάρχει. Μπορεί λοιπόν ο Πρόεδρος να ακολουθήσει την πολιτική-του χωρίς κανένα ουσιαστικό εμπόδιο, ανεξάρτητα από τη στάση των κομμάτων. Με μια προϋπόθεση: ότι θα έχει την υποστήριξη του λαού. Κι αυτό δεν είναι δύσκολο να το πετύχει.

Ο αποκλεισμός του Παπαδόπουλου από

Θέμος Δημητρίου

Οι νέες φούσκες

Σε ένα περιβάλλον με κύριο στοιχείο το χαρακτηρισμό της οικονομικής κρίσης σαν της χειρότερης από το 1928-31, μαθαίνουμε ότι με το τέλος του 2009 η αξία των μετοχών ήταν από τις πιο ψηλές των τελευταίων 60 χρόνων.

Η αξία όμως των μετοχών των επιχειρήσεων που πριν ένα χρόνο είχε καταρρεύσει θα έπρεπε και σήμερα να αντανakλά στον ένα ή άλλο βαθμό τις δυνατότητες των επιχειρήσεων και της οικονομίας που στην καλύτερη περίπτωση είναι φοβερά ασαφής... Η σημερινή πολύ ψηλή τιμή τους θα μπορούσε να θεωρηθεί το παράδοξο της συγκυρίας αν η ερμηνεία της δεν ήταν τόσο απλή. Η ψηλή αξία των μετοχών στο μέσο της κρίσης αντανakλά απλά τη μέθοδο διάσωσης του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος που ακολούθησε μετά την κατάρρευση του το Φθινόπωρο του 2008. Τα χρήματα διάσωσης της οικονομίας δεν διοχετεύτηκαν στην ενίσχυση της παραγωγής ούτε στην Αμερική, ούτε στην Ευρώπη ούτε πουθενά αλλού. Διοχετεύτηκαν προς την πλευρά της στήριξης των μετοχών, της αγοράς μετοχών, και της ανταλλαγής τοξικών περιουσιακών στοιχείων των τραπεζικών ιδρυμάτων με κυβερνητικά χρεόγραφα, για να αποκατασταθεί η γενική αξία των επιχειρήσεων και των μετοχών τους, για να ξαναγίνουν αξιότιστα και αξιόχρεα ιδρύματα, για να μην φαίνεται το σύστημα χρεοκοπημένο.

Ο Bernanke, Πρόεδρος της Ομοσπονδιακής Τράπεζας της Αμερικής, προειδοποίησε για τον κίνδυνο να δημιουργηθούν νέες φούσκες, την ίδια ώρα που πολύ καθαρά είναι σε αυτό που στοχεύει η πολιτική του και ακόμα πιο καθαρά αυτό είναι που έχει καταφέρει τον τελευταίο χρόνο.

Ο δρόμος που ακολουθήθηκε δεν ήταν απλά μια επιλογή ανάμεσα σε διάφορες. Ο παραγωγικός τομέας δεν αποτελεί επιλογή διότι δεν υπάρχουν δυνατότητες από δεκαετίες τώρα. Η νεοφιλελεύθερη πορεία και ο δρόμος που ακλούθησε ήταν μονόδρομος προκειμένου να διασωθεί το καπιταλιστικό σύστημα στη μητρόπολη. Η εξάντληση των δυνατοτήτων για παραγωγή με κέρδος στο κέντρο του καπιταλισμού έσπρωξε στην αποψίλωση της βιομηχανικής παραγωγής, τη μεταφορά της σε τριτοκοσμικές χώρες όπως η Κίνα. Η «αποκατάσταση» του χαμένου από την παραγωγή πλούτου έγινε κατορθωτή με τρομακτική αύξηση της κυκλοφορίας του χρήματος, δανεισμό και φούσκες για υποθήκευση και εξασφάλιση των δανειστών.

Δεν υπάρχουν επιλογές σήμερα. Σε αυτό το συμπέρασμα μπορεί να καταλήξει οποιοσδήποτε παρακολουθήσει τους χαράκτες οικονομικής πολιτικής, του εισηγητές αλλά και τους επικριτές τους. Κρατήθηκαν τα επιτόκια πολύ χαμηλά για μεγάλο χρονικό διάστημα μετά την ύφεση του 2001, λένε οι επικριτές των επιτελείων χάραξης πολιτικής. Με αποτέλεσμα τη δημιουργία φουσκών. Αυτό που δεν λένε είναι τι θα γινόταν αν δεν υπήρχαν οι φούσκες που έβαζαν σε λειτουργία το μηχανισμό του δανεισμού μέσα από υποθήκευση περιουσιακών στοιχείων. Τι θα γινόταν αν την ασθενή αγοραστική δύναμη των εργαζομένων δεν είχε συμπληρώσει ο δανεισμός που γινόταν δυνατός μέσα από την υποθήκευση φουσκών;

Αυτά λέει και ο Μπερνάκε όταν διευκρινίζει ότι αν είχε υπάρξει αύξηση των επιτοκίων για δανεισμό το 2003 και 2004 για να ελεγχθεί η φούσκα στα ακίνητα, αυτή η αύξηση θα είχε «σοβαρά αποδυναμώσει» την οικονομία όταν ξεκινούσε η ανάκαμψη μετά την ύφεση του 2001... και την ίδια στιγμή τονίζει, και εδώ μας μπερδεύει, ότι όταν η Ομοσπονδιακή Τράπεζα επενέβη το 2005 για να ελέγξει αμφίβολες πρακτικές υποθήκευσης «ήταν ήδη πολύ αργά...». Το 2003 και 2004 η επέμβαση για έλεγχο των φουσκών θα αποδυνάμωνε την ανάκαμψη, αλλά όταν τελικά έγινε το 2005 ήταν πολύ αργά...

Η αντίφαση της δεύτερης με την πρώτη πρόταση του δεν πρέπει να παραξενεύει. Μάλλον θα τρέμει το μέλλον και θέλει οι δηλώσεις του, όσο αντιφατικές και να φαίνονται, να μπορούν να τον καλύψουν σε κάθε ενδεχόμενο...

Κοινωνικός έλεγχος απάντηση στην κρίση

Η φαινομενική σταθεροποίηση της αμερικανικής αλλά και παγκόσμιας οικονομίας δεν πρέπει να δημιουργεί αμφιβολίες ως προς την πραγματική κατάσταση. Ο δανεισμός που αποτέλεσε την ατμομηχανή τις αμερικανικής αλλά και παγκόσμιας οικονομίας έχει περιοριστεί δραματικά, περιορίζοντας την αγοραστική δύναμη των μαζών με ανάλογο τρόπο. Οι καταναλωτικές διαθέσεις έχουν αντικατασταθεί από τον τρόμο του μέλλοντος και τον περιορισμό των εξόδων στα απαραίτητα, οξύνοντας ακόμα περισσότερο τα προβλήματα που δημιουργούνται με τον περιορισμό της αγοραστικής δύναμης. Και σαν να μην έφταναν αυτά, η ανεργία που αυξάνει καλπάζοντας προσθέτει στο πρόβλημα της μειωμένης αγοραστικής δύναμης μετατρέποντάς το σε ανυπέρβλητο εμπόδιο.

Τα τρισεκατομμύρια που διοχετεύτηκαν στην οικονομία για διάσωση των τραπεζών κατά κύριο λόγο, αυτή η χωρίς προηγούμενο κυκλοφορία χρήματος, δημιούργησε μια κατάσταση

οικονομίας, το τέλος του «τέλους της ιστορίας». Ο συνειδητός προγραμματισμός για το πώς διατίθενται και πού επενδύονται τα λεφτά των φορολογουμένων πρέπει να αντικαταστήσει τη σημερινή αδιαφάνεια και αναρχία. Οι συνθήκες που επέτρεψαν στο χρηματιστικό κεφάλαιο από τη μια να παίξει στα ζάρια το μέλλον ολόκληρης της ανθρωπότητας και στους μηχανισμούς της αγοράς από την άλλη να δυναμιτίζουν κάθε προσπάθεια θεραπείας, πρέπει να αναθεωρηθούν με τον πιο αποφασιστικό τρόπο.

Η ίδια η «διάσωση» των τραπεζών δεν είναι τίποτε άλλο από παραδοχή πως η «ελεύθερη αγορά» δεν μπορεί να λειτουργήσει. Έχει την ανάγκη της κοινωνικής επέμβασης. Από μόνη της όμως η «διάσωση» όχι μόνο δεν λύνει το πρόβλημα, αλλά ανταμείβει και αυτούς που λήστεψαν τον πλούτο του κόσμου. Ακόμα χειρότερα, δίνει το μήνυμα πως και οι υπόλοιποι μπορούν να κάμουν το ίδιο στο μέλλον χωρίς τιμωρία.

Είναι με τα λεφτά των εργαζομένων που

«διασώζονται» οι τράπεζες, είναι σε αυτούς που πρέπει να περάσει η ιδιοκτησία των τραπεζών, αλλά και των άλλων μονοπωλίων σε απίγνωστη μέσα από κρατικοποιήσεις. Για να μπορέσουν επιτέλους έτσι να αποτελέσουν πραγματικά τον αιμοδότη της οικονομίας. Να

που έχουν πια ονομάσει financialisation (χρηματοποίηση) της οικονομίας -μόνο αυτή κρατά ακόμα την κατάσταση. Δημιουργώντας ταυτόχρονα όμως συνθήκες που μια φοβερή έκρηξη πληθωρισμού βρίσκεται συνέχεια στην ημερήσια διάταξη.

Αυτή είναι η κατάσταση σήμερα στις ΗΠΑ, αλλά και στον ανεπτυγμένο κόσμο γενικά, με διαφορές να εντοπίζονται μόνο στις αποχρώσεις, ενώ στον υπόλοιπο κόσμο η κατάσταση εκφυλίζεται ακόμα πιο γρήγορα. Με μόνη εξαίρεση χώρες όπως την Κίνα που οι μεγάλοι ρυθμοί ανάπτυξης της προηγούμενης περιόδου αποτελούν την τελευταία γραμμή άμυνας του σήμερα.

Δεν υπάρχει διέξοδος. Ούτε μέσα στα πλαίσια της φιλελεύθερης οικονομίας ούτε μέσα σε καθιερωμένα καπιταλιστικά πλαίσια. Αυτή θα είναι η εμπειρία κάθε εργαζόμενου στα χρόνια που ακολουθούν, που θα παρακολουθεί όλα τα μέτρα που θα λαμβάνονται να αποτυγχάνουν, είτε χαλιναγωγώντας μερικά την ανεργία αλλά ενισχύοντας τον πληθωρισμό, είτε αντίστροφα. Και ακόμα χειρότερα, τα μέτρα που λαμβάνονται να μην μπορούν ούτε προσωρινά να ελέγξουν οτιδήποτε.

Είναι ακριβώς σε αυτή την περίοδο που τα ζητήματα θα μπαίνουν με έναν πολύ αποφασιστικό τρόπο για τις ηγεσίες της Αριστεράς. Ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός της κοινωνίας μπαίνει ξανά στην ατζέντα όχι γιατί το αποφάσισαν κάποιοι επαναστάτες αλλά γιατί το επέβαλε η ίδια η ζωή, η χρεοκοπία της καπιταλιστικής

ενισχύσουν μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις που έχουν δείξει δείγματα γραφής για τη δυνατότητά τους να επιβιώσουν, και όχι να αποτελούν τη δύναμη που στραγγαλίζει την οικονομία μέσα από πολύ ψηλά επιτόκια ή άρνηση χρηματοδότησης. Για να μπορούν να λειτουργούν για το κοινό καλό και όχι για τη διαφύλαξη των μερισμάτων των δισεκατομμυριούχων μετόχων τους, για να αποτελέσουν εργαλείο ξεπεράσματος της κρίσης και όχι μεταφοράς των επιπτώσεών της στις μικρομεσαίες επιχειρήσεις και στον υπόλοιπο κόσμο.

Μόνο έτσι θα μπορέσει να μπει σε πραγματική λειτουργία η δυναμική ενός υγιούς ανταγωνισμού που ενώ ήταν το κύριο επιχείρημα για στήριξη της καπιταλιστικής αγοράς, ήταν αυτό που περισσότερο από όλα αποτέλεσε τον μύθο της καπιταλιστικής αγοράς, ιδιαίτερα στη νεοφιλελεύθερη εποχή.

Ταυτόχρονα, όμως, με το πέρασμα της ιδιοκτησίας και διαχείρισης άμεσα και ολοκληρωτικά στα χέρια του κράτους, πρέπει να εφαρμοστεί ο κοινωνικός έλεγχος σε αυτή την ιδιοκτησία και διαχείριση. Από τη στιγμή που η αγορά δεν μπορεί να ασκήσει τον έλεγχο, ο έλεγχος πρέπει να περάσει στα χέρια της κοινωνίας. Όπως έχει δείξει και η εμπειρία της Σοβιετικής Ένωσης, η γραφειοκρατική διαχείριση από το κράτος χωρίς έλεγχο, οδηγείται σε γραφειοκρατικές αγκυλώσεις με καταστροφικά αποτελέσματα στην οικονομία.

Σωτήρης Βλάχος

IRAN

Αμφισβήτηση εκ των έσω

Τις τελευταίες μέρες του Δεκέμβρη 2009, μαζικές διαδηλώσεις ξέσπασαν στην Τεχεράνη και σε άλλες πόλεις του Ιράν. Η χρησιμοποίηση των σωμάτων ασφαλείας από το θεοκρατικό καθεστώς για καταστολή των διαμαρτυριών, οδήγησε σε βίαιες συγκρούσεις με αποτέλεσμα θανάτους και τραυματισμούς. Το ότι αυτό συνέβη την ημέρα της Ασούρας που είναι η πιο ιερή ημέρα στο ημερολόγιο των σιιτών, προκάλεσε οργή και έσπρωξε περισσότερο κόσμο να ενωθεί με τους διαμαρτυρόμενους, αυξάνοντας έτσι τη μαζικοποίηση των διαμαρτυριών και την ένταση των συγκρούσεων μεταξύ διαδηλωτών και σωμάτων ασφαλείας. Το καθεστώς απάντησε με σκληρότερα μέτρα καταστολής, επιστρατεύοντας κάθε μέσο –μαζικές συλλήψεις, απειλή δικαστικών ποινών που προβλέπουν και θάνατο με την κατηγορία των πρακτόρων ή της καθοδήγησης από τους εχθρούς του Έθνους, κ.λπ.

Αυτά τα γεγονότα είναι συνέχεια των κινητοποιήσεων που έγιναν τον Ιούνιο του 2009, όταν η αντιπολίτευση αμφισβήτησε το αποτέλεσμα των προεδρικών εκλογών. Ο βίαιος τρόπος αντίδρασης του καθεστώτος, τον Ιούνιο και τον Δεκέμβρη, φανερώνει φόβο που προέρχεται από διαισθανόμενο κίνδυνο ανάπτυξης μιας διαδικασίας προς την ανατροπή του.

Φαίνεται πως το καθεστώς δεν υποστηρίζεται πλέον ικανοποιητικά από τα κέρδη της Επανάστασης του 1979, φαίνεται πως η ύπαρξή του άρχισε να μην συμβαδίζει με τις ανάγκες της ιρανικής κοινωνίας. Μιας κοινωνίας που πληθυσμιακά ανέρχεται στα 75 εκατομμύρια, εκ των οποίων το 70% είναι κάτω των 30 ετών και 22 εκατομμύρια είναι χρήστες του Ίντερνετ. Τέτοια σύνθεση δεν μπορεί παρά να έχει αυξημένες προσδοκίες για καλύτερο βιοτικό επίπεδο, δεν μπορεί παρά να επιζητεί ένα κοινωνικό περιβάλλον μέσα στο οποίο θα ζει και θα εξελισσεται ελεύθερα. Αντίθετα, το εργατικό κίνημα δέχεται συστηματικά την καταπίεση των μηχανισμών του θεοκρατικού καθεστώτος, δεν του επιτρέπονται συνδικαλιστικά δικαιώματα, συνδικαλιστές συλλαμβάνονται, βασανίζονται και πολλές φορές εκτελούνται.

Το παράδειγμα στην κρατική βιομηχανία Haft Tareh Sugar Cane είναι χαρακτηριστικό. Οι εργαζόμενοι κατέβηκαν αρχές Μαΐου του 2008 σε διαμαρτυρία απαιτώντας την καταβολή του μισθού των απλήρωτων μηνών εργασίας, τον τερματισμό του φακελώματος και της παραπομπής εργατών στο δικαστήριο, την απόλυση του Διοικητή Ασφάλειας της εταιρείας, καθώς επίσης την απόλυση του Γενικού Διευθυντή και των μελών της Διοικητικής Επιτροπής τους οποίους θεωρούν ως υπεύθυνους για την κατάσταση που επικρατεί στην εταιρεία. Κι όταν οι εργαζόμενοι βγήκαν μαζί με τις οικογένειές τους στους δρόμους να βρουν το δίκιο τους, φωνάζοντας το σύνθημα «πεινούμε», βρήκαν μπροστά τους τις δυνάμεις ασφαλείας. Κι όταν φώναξαν «αδέλφια της ασφάλειας, στηριζέτέ μας, στηριζέτέ μας» έφαγαν στα μούτρα τα καπνογόνα.

Αυτοί οι εργάτες που δεν ζήτησαν την ανατροπή του καθεστώτος, που με την εργασία τους παράγεται πλούτος, που προέρχονται από οικογένειες που μαρτύρησαν υπερασπιζόμενες τη χώρα τον καιρό του πολέμου Ιράν-Ιράκ, αυτοί λοιπόν οι χιλιάδες εργαζόμενοι αντιμετώπισαν τη βία του καθεστώτος, επειδή τόλμησαν να διεκδικήσουν τα δεδουλευμένα τους για να ζήσουν οι οικογένειές τους. Βρήκαν όμως συμπαράσταση από τους εργαζόμενους στην εταιρεία Ahvaz Pipe Manufacturing Company, οι οποίοι δήλωσαν: εμείς

που δεν έχουμε για μήνες τώρα πληρωθεί και βρισκόμαστε σε παρόμοια κατάσταση με τους εργαζόμενους στο Haft Tareh δηλώνουμε την υποστήριξή μας στις νόμιμες διαμαρτυρίες των εργατών, καταδικάζουμε τα μέτρα καταστολής και απαιτούμε το σταμάτημα της διαδικασίας προσαγωγής των εργαζομένων στο δικαστήριο.

Αυτό ακριβώς είναι που το καθεστώς φοβάται – την οργανωμένη κινητοποίηση των εργαζομένων. Κι επειδή οι εργαζόμενοι κινούνται προς την οργανωμένη πάλη μόνον ωθούμενοι από το φτωχικό περιβάλλον μέσα στο οποίο ζουν, κανένα μέτρο καταστολής δεν θα τους σταματήσει. Απεναντίας, η επιδείνωση των προβλημάτων μαζί με την ένταση των κατασταλτικών μέτρων θα εξακολουθήσουν να τρέφουν τη δυσαρέσκεια σε ολόένα και μεγαλύτερα τμήματα της κοινωνίας, οδηγώντας τα ξανά και ξανά σε διαμαρτυρία.

Ένα θεοκρατικό καθεστώς δεν μπορεί παρά να είναι φορέας συντηρητισμού, όσον εκσυγχρονισμένο κι αν είναι. Δεν μπορεί παρά να κρατεί την κοινωνία πίσω με χίλια δυο χαλινάρια, να εμποδίζει και να σκοτώνει κάθε προσπάθεια της κοινωνίας να πάει μπροστά. Έτσι και το καθεστώς του Ιράν με τους σοφούς μουλάδες κατάφερε να αφήσει τη χώρα υποανάπτυκτη παρά τις δυνατότητες που έχει – είναι η τρίτη πετρελαιοπαραγωγός μέλος του ΟΠΕΚ, παράγει φυσικό αέριο, σίδηρο, χάλυβα, τσιμέντο και άλλες πρώτες ύλες.

Ο αγροτικός τομέας στον οποίο απασχολείται το

όλη την εξουσία στα χέρια της –συναγματοκή, στρατιωτική, οικονομική. Τη δύναμη της εξουσίας χρησιμοποίησε εσωτερικά για καταστολή κάθε προσπάθειας αμφισβήτησης του καθεστώτος και εξωτερικά για ισχυροποίηση της θέσης του στη συνεχή διαμάχη με τους πολλούς ανταγωνιστές για το ποιος θα ελέγχει λιγότερο ή περισσότερο την περιοχή.

Η αναφορά των καθεστωτικών σε εξωτερικούς εχθρούς του έθνους έβρισκε ανταπόκριση στο εσωτερικό λόγω του οκτάχρονου πολέμου με το Ιράκ (1980-88) και αργότερα (1995 και μετά) λόγω των κυρώσεων και των διάφορων επιθέσεων από τους Αμερικανο-Βρετανούς, κατηγορώντας τους ότι υποστηρίζουν τρομοκρατικές οργανώσεις και προσπαθούν να αναπτύξουν πυρηνικά όπλα.

Είναι γεγονός ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός σχεδιάζει την ανατροπή του καθεστώτος στην Τεχεράνη εδώ και πολλά χρόνια. Μέρος αυτού του σχεδίου είναι και οι προσπάθειες δαιμονοποίησης του Ιράν και παρουσίασής του ως απειλή για την παγκόσμια ειρήνη και τη σταθερότητα στη Μέση Ανατολή. Γνωρίζουν πολύ καλά πως τέτοια απειλή δεν υπάρχει και το θέμα των πυρηνικών όπλων χρησιμοποιείται και από τις δυο πλευρές για σκοπούς εσωτερικής κατανάλωσης. Αν βρισκόταν ή όχι ανταπόκριση αυτές οι προσπάθειες εξαρτάται από τις εσωτερικές συνθήκες στο Ιράν. Δεδομένο είναι ότι για τριάντα τόσα χρόνια ο αμερικανοβρετανικός ιμπεριαλισμός δεν τα κατάφερε.

Η κατάσταση όμως αλλάζει. Το ξέσπασμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης οδήγησε τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό σε αδύναμη θέση και τον ανάγκασε να μαλακώσει την πολιτική του συμπεριφορά. Αυτό εκφράστηκε μέσα από τον τερματισμό της σκληρής γραμμής της κυβερνήσεως Μπους, φέρνοντας στην εξουσία τον Ομπάμα με μίαν πιο διαλλακτική πολιτική.

Αυτή η αλλαγή δεν μπορεί παρά να αμβλύνει το φόβο της εξωτερικής απειλής και σιγά-σιγά, για την ώρα, να απομακρύνεται η δαμόκλειος σπάθη από τα κεφάλια των Ιρανών. Η χειροτέρευση της οικονομικής κατάστασης των Ιρανών εργαζομένων, αγροτών και νεολαίας, στρώνει όλο και περισσότερο τον αγώνα.

Οι εσωτερικές αντιθέσεις και τα αδιέξοδα στο Ιράν είναι όπως ένα καζάνι που σιγοβράζει. Η καταστολή της κάθε προσπάθειας του εργατικού κινήματος να απεργήσει απλά οδηγούσε σε περισσότερη δυσαρέσκεια κι απ' ό,τι φαίνεται παρεμποδίστηκε η ανάδειξη ηγεσίας του κινήματος. Αυτός είναι ο λόγος που σήμερα βλέπουμε τα διάφορα δυσχερησθέντα στρώματα της κοινωνίας να σύρονται πίσω από την αντιπολίτευση των μεταρρυθμιστών, των οποίων οι ηγέτες είναι πρώην αξιωματούχοι του θεοκρατικού καθεστώτος.

Αν και οι μεταρρυθμιστές εκφράζουν τον αστικό φιλελευθερισμό και σε οικονομικό επίπεδο δεν έχουν τίποτε να προσφέρουν στις μάζες των φτωχών εργατών, αγροτών και νεολαίας, θα εξακολουθήσουν να αποτελούν πόλο έλξης για τους εργαζόμενους που αποφασίζουν να διεκδικήσουν καλύτερες συνθήκες ζωής.

Η κατάσταση στο Ιράν βρίσκεται σήμερα στην αρχή των διεργασιών διαμόρφωσης τάσεων και πολιτικών ισοζυγίων, που το προετοιμάζουν να μεταβεί σε νέα περίοδο. Αυτό που για το καθεστώς έρχεται, είναι η συνεχής μείωση της μεγάλης ακόμα στήριξης που φυσιολογικά απολαμβάνει από τις μάζες. Μέσα από αυτές τις διεργασίες το εργατικό κίνημα θα βρει αναπόφευκτα τον προσανατολισμό του και θα βγει στο προσκήνιο.

Μ. Δημοσθένους

ένα τρίτο της εργατικής δύναμης και συνεισφέρει το 20% στο ΑΕΠ, εξακολουθεί να λειτουργεί με πρωτόγονες μεθόδους και να υποβάλλει τα εκατομμύρια των αγροτών σε εξαντλητική εργασία. Η βιομηχανία όχι μόνο δεν αναπτύχθηκε αλλά οδήγησαν τις μονάδες παραγωγής ζαχάρου στο κλείσιμο, ρίχνοντας στην ανεργία τέσσερις χιλιάδες εργαζόμενους. Απ' ό,τι φαίνεται οι εργαζόμενοι μόνον απλήρωτοι για μήνες και σε άλλες βιομηχανίες. Πολλοί κύριοι δρόμοι δεν είναι ασφαλτοστρωμένοι. Χιλιάδες επιστήμονες αναζητούν το μέλλον τους στη μετανάστευση.

Η καθεστωτική όμως κλίκα κατάφερε να οικειοποιηθεί την επανάσταση του 1979 και στηριζόμενη στο κράτος να σταθεί πάνω από την κοινωνία. Με την εγκαθίδρυσή της στην εξουσία απαγόρευσε ό,τι θα είχε ξενόφερτες επιδράσεις όπως η μουσική, αναβίωσε όλες τις ισλαμικές παραδόσεις μαζί και την υποχρεωτική παραδοσιακή μαντίλα για τις γυναίκες. Συνέταξε νέο σύνταγμα που προβλέπει μεν προεδρικό σύστημα διακυβέρνησης, αλλά που καθορίζει ως τον απόλυτο άρχοντα εκείνον που θα υποδειχθεί από το ισλαμικό θρησκευτικό συμβουλευτικό σώμα. Ξέχωρα από το στρατό, δημιούργησε ένα συμπαγές και πιο υπάκουο ένοπλο σώμα –την Επαναστατική Φρουρά– με εντολή να προστατεύει την Επανάσταση. Επίσης, κρατικοποίησε τη βιομηχανία και τις τράπεζες. Πέρασε δηλαδή,

Του Alan Woods

Είκοσι χρόνια πριν, καθώς το Τείχος του Βερολίνου κατέρρεε, η αστική τάξη βρισκόταν σε κατάσταση ευφορίας, γιορτάζοντας την πτώση του «κομμουνισμού». Είκοσι χρόνια αργότερα, τα πράγματα φαίνονται πολύ διαφορετικά, καθώς ο καπιταλισμός βρίσκεται στη σοβαρότερη κρίση του από το 1929. Τώρα ένα πλειοψηφικό ρεύμα στην πρώην Ανατολική Γερμανία ψηφίζει Αριστερά και αναπολεί τα πλεονεκτήματα της σχεδιασμένης οικονομίας. Έχοντας απορρίψει το σταλινισμό, πήραν μια γεύση από τον καπιταλισμό και το συμπέρασμα που έβγαλαν είναι ότι ο σοσιαλισμός υπερτερεί.

Το έτος 2009, ήταν ένα έτος πολλών επετείων, συμπεριλαμβανομένων των Δολοφονιών της Λούξεμπουργκ και του Λήμντεχτ, της ίδρυσης της Κομμουνιστικής Διεθνούς και της Κομμούνας της Ασταύριας. Καμία από αυτές τις επετείες δεν εμφανίζεται στον αστικό τύπο. Αλλά υπάρχει μια επέτειος που δεν θα ξεχάσουν ποτέ: η 9η Νοεμβρίου 1989, όταν τα σύνορα που χωρίζαν τη Δυτική και την Ανατολική Γερμανία άνοιξαν.

Η πτώση του Τείχους του Βερολίνου έχει γραφτεί στην ιστορία σαν συνάνημο της κατάρρευσης του «κομμουνισμού». Η πτώση του Τείχους προβάλλεται ως μια αποφασιστική απόδειξη του θανάτου του κομμουνισμού, του σοσιαλισμού και του μαρξισμού. Όχι πολύ καιρό πριν, παρουσιάστηκε ακόμα και ως το τέλος της Ιστορίας. Αλλά από τότε, η ροή της Ιστορίας έχει αλλάξει πολλές φορές.

Το επιχείρημα ότι εφεξής το καπιταλιστικό σύστημα είναι η μόνη εναλλακτική λύση για την ανθρωπότητα αποδείχθηκε σαθρό. Στην εικοστή επέτειο της πτώσης του σταλινισμού, εκατομμύρια άνθρωποι αντιμετώπιζον ένα μέλλον ανεργίας, φτώχειας, περικοπών και λιτότητας.

Η λυσσαλέα αντικομμουνιστική προπαγάνδα εντείνεται σήμερα. Ο λόγος δεν είναι δύσκολο να βρεθεί: η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση γεννά αμφισβήτηση για την «οικονομία της αγοράς». Υπάρχει μια αναζωπύρωση του ενδιαφέροντος για τις μαρξιστικές ιδέες, κάτι που πανικοβάλλει την αστική τάξη.

Αυτό που απέτιχε στη Ρωσία και την Ανατολική Ευρώπη, δεν ήταν ο κομμουνισμός ή ο σοσιαλισμός όπως τον αντιλήφθηκε ο Μαρξ ή ο Λένιν, αλλά μια γραφειοκρατική και ολοκληρωτική καρικατούρα του. Ο Λένιν εξήγησε ότι ο δρόμος προς το σοσιαλισμό χρειάζεται το δημοκρατικό έλεγχο της βιομηχανίας, της κοινωνίας και του κράτους από το προλεταριάτο. Ο γνήσιος σοσιαλισμός δεν συμβαδίζει με την εξουσία μιας προνομιούχας, γραφειοκρατικής ελίτ, που αναπόφευκτα συνοδεύεται από διαφθορά, νεποτισμό, σπατάλες, κακοδιαχείριση και χάος.

Οι εθνικοποιημένες, σχεδιασμένες οικονομίες της ΕΣΣΔ και της Ανατολικής Ευρώπης κατάφεραν τρομερά επιτεύγματα στα πεδία της βιομηχανίας, της επιστήμης, της υγείας και της εκπαίδευσης. Αλλά, όπως είχε προβλέψει ο Τρότσκι ήδη από το 1936, το γραφειοκρατικό καθεστώς υπονόησε τη σχεδιασμένη οικονομία και προετοίμασε το δρόμο για την κατάρρευση της και την παλινόρθωση του καπιταλισμού.

Τη δεκαετία του 1980, η ΕΣΣΔ είχε περισσότερους επιστήμονες από τις ΗΠΑ, την Ιαπωνία, τη Βρετανία και τη Γερμανία μαζί και ωστόσο, δεν μπόρεσε να επιτύχει τα ίδια αποτελέσματα όπως η Δύση. Στους ζωτικούς τομείς της παραγωγικότητας και του επιπέδου ζωής, η Σοβιετική Ένωση υστερούσε. Ο κύριος λόγος ήταν το τεράστιο εμπόδιο που επιβλήθηκε στη σοβιετική οικονομία από τη γραφειοκρατία, τους διεφθαρμένους αξιωματικούς που διοικούσαν τη Σοβ. Ένωση, χωρίς κανένα έλεγχο από την εργατική τάξη.

Η αψφακτική κυριαρχία της γραφειοκρατίας τελικά, οδήγησε σε μια απότομη πτώση του ρυθμού ανάπτυξης στην ΕΣΣΔ. Έτσι, η Σοβιετική Ένωση συνέχισε να υπολείπεται της Δύσης ακόμα περισσότερο. Το κόστος διατήρησης υψηλών στρατιωτικών δαπανών και του στρατού στην Ανατολική

20 χρόνια από την πτώση του Τείχους του Βερολίνου

Ευρώπη, επέβαλλε νέα εμπόδια στη σοβιετική οικονομία. Ο νέος σοβιετικός ηγέτης Μιχαήλ Γκορμπατσόφ προσπαθεί να αλλάξει την κατάσταση αυτή. Ο Γκορμπατσόφ αντιπροσώπευε την πτέρυγα της σοβιετικής γραφειοκρατίας που υποστήριζε τις μεταρρυθμίσεις από την κορυφή, για να διασωθεί ολόκληρο το γραφειοκρατικό καθεστώς. Ωστόσο αυτό αναπόφευκτα οδήγησε σε αδιέξοδο, που είχε άμεσες επιπτώσεις κυρίως στην Ανατολική Ευρώπη, όπου η κρίση του σταλινισμού οξύνονταν και από τα εθνικά ζητήματα. Εκεί ξέσπασαν μια σειρά από επαναστατικά κινήματα που αμφισβήτησαν το κέρως του καθεστώτος (Πολωνία, Ρουμανία κ.α).

Ανατολική Γερμανία

Απ' όλα τα καθεστώτα της Ανατολικής Ευρώπης, η Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας (ΛΔΓ) ήταν από

τα πιο εκβιομηχανισμένα και τεχνολογικά προηγμένα. Το επίπεδο ζωής, αν και όχι τόσο υψηλό όσο στη Δυτ. Γερμανία, ήταν καλό. Υπήρχε πλήρης απασχόληση και όλοι είχαν πρόσβαση σε φτηνή στέγη, δωρεάν υγεία και εκπαίδευση υψηλού επιπέδου.

Ωστόσο, η εξουσία ενός ολοκληρωτικού μονοκομματικού κράτους, με την πανταχού παρούσα μυστική αστυνομία του (την περίφημη «Στάζι»), η διαφθορά των αξιωματικών και τα προνόμια της γραφειοκρατικής ελίτ, ήταν πηγή δυσαρέσκειας. Πριν την ανέγερση του Τείχους του Βερολίνου το 1961, περίπου 2,5 εκατομμύρια Ανατολικογερμανοί, είχαν μεταναστεύσει στη Δυτ. Γερμανία, πολλοί από τους οποίους μέσω των συνόρων μεταξύ Ανατ. και Δυτ. Βερολίνου. Σκοπεύοντας να σταματήσει αυτή την αιμορραγία, το καθεστώς ανέγειρε το Τείχος του Βερολίνου.

Το τείχος και οι υπόλοιπες οχυρώσεις κατά μήκος των συνόρων 1380 χλμ μεταξύ Ανατ. και Δυτ. Γερμανίας, κάλυψε να ανακώσει την έξοδο. Αυτή η κίνηση βοήθησε την οικονομική ανάπτυξη της ΛΔΓ. Αλλά προκάλυψε προβλήματα στις οικογένειες που χωρίστηκαν και αποτέλεσε δώρο για τη δυτική προπαγάνδα, που το εμφάνισε σαν ένα ακόμα παράδειγμα «κομμουνιστικής τυραννίας».

Ως τα τέλη της δεκαετίας του 1980, η κατάσταση στη ΛΔΓ ήταν εκρηκτική. Ο παλιός σταλινικός Έριχ Χόνεκερ ήταν αδιάλλακτο αντίθετος με τις μεταρρυθμίσεις. Το καθεστώς του απαγόρευσε ακόμα και την κυκλοφορία «ανατρεπτικών» εντύπων από τη Σοβ. Ένωση. Ωστόσο, ο Γκορμπατσόφ άσκησε πίεση στους Ανατολικογερμανούς ηγέτες να δεχτούν μεταρρυθμίσεις. Μέχρι τότε όμως, οι Ανατολικογερμανοί είχαν εξεγερθεί ανοικτά. Αντιπολιτευτικές κινήσεις ξεφύτρωναν σαν μανιτάρια. Το μεγαλύτερο αντιπολιτευτικό κίνημα δημιουργήθηκε στη προτεσταντική εκκλησία του Αγ. Νικολάου στη Λειψία, όπου κάθε Δευτέρα μετά τη λειτουργία οι πολίτες συγκεντρώνονταν και απαιτούσαν αλλαγές στην Ανατολική Γερμανία. Ωστόσο, τα κινήματα αυτά, ήταν συγχυμένα και πολιτικά αφελή.

Σταδιακά, ένα κύμα μαζικών διαδηλώσεων σάρωνε τις πόλεις της Ανατολικής Γερμανίας, κυρίως στη Λειψία. Εκπαινοτάδες χιλιάδες λαοί συμμετέχον, οδήγησαν το καθεστώς σε κρίση και τον σκληροπυρηνικό σταλινικό Έριχ Χόνεκερ και άλλ

την κυβέρνησή του σε παραίτηση. Υπό την πίεση των κινητοποιήσεων, ο νέος αρχηγός του Κόμματος, ο Έγκον Κρεντζ, προκήρυξε δημοκρατικές εκλογές. Αλλά οι μεταρρυθμίσεις που πρότεινε το καθεστώς ήταν πολύ λίγες και ήρθαν πολύ αργά. Αντιμέτωπο με τη μαζική εξέγερση, το φαινομενικά παντοδύναμο ανατολικογερμανικό κράτος, κατέρρευσε σαν πύργος από τραπουλόχαρτα. Την 9η Νοεμβρίου 1989, μετά από αρκετές εβδομαδακές μαζικών αναταραχών, η ανατολικογερμανική κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι όλοι οι πολίτες της ΛΔΓ μπορούσαν να επισκεφθούν τη Δυτ. Γερμανία και το Δυτ. Βερολίνο, δημιουργώντας μια νέα έκρηξη των μαζών. Αυθόρμητα, πλήθη Ανατολικογερμανών σκαρφάλλων και πηλούσαν το Τείχος.

Αντεπανάσταση

Το Τείχος του Βερολίνου ήταν το σύμβολο και το επίκεντρο όλων των αρνητικών του ανατολικογερμανικού καθεστώτος. Έτσι, η διάλυσή του ξεκίνησε αυθόρμητα μέσα σε μια εορταστική ατμόσφαιρα. Ο λαός ήταν ανοιχτός σε προτάσεις και ξαφνικές παρορμήσεις. Η ανατροπή του παλαιού καθεστώτος αποδείχθηκε πιο εύκολη από ό,τι μπορούσε κανείς να φανταστεί. Αλλά τι θα μπορούσε να το αντικαταστήσει; Οι μαζές που ανέτρεξαν το παλιό καθεστώς, γνώριζαν πολύ καλά τι δεν ήθελαν, αλλά δεν γνώριζαν ξεκάθαρα τι ήθελαν και κανείς δεν μπορούσε να προτείνει μια διεξοδο.

Όλες οι αντικειμενικές συνθήκες για μια πολιτική επανάσταση ήταν τότε δεδομένες. Η μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού δεν ήθελε την παλινόρθωση του καπιταλισμού. Ήθελαν το σοσιαλισμό, αλλά με δημοκρατικά δικαιώματα, χωρίς τη «Στάζι», τους διεφθαρμένους γραφειοκράτες και το μονοκομματικό κράτος. Αν υπήρχε μια γνήσια μαρξιστική ηγεσία, η κατάσταση θα μπορούσε να οδηγηθεί σε μια πολιτική επανάσταση και την εγκαθίδρυση της εργατικής δημοκρατίας.

Ωστόσο, η πτώση του Τείχους δεν είχε ως αποτέλεσμα μια πολιτική επανάσταση, αλλά την αντεπανάσταση με τη μορφή της ένωσης με τη Δυτική Γερμανία. Οι περισσότεροι από τους ηγέτες της αντιπολιτευσης δεν είχαν ένα ξεκάθαρο πρόγραμμα ή πολιτικές, πέρα από μια αόριστη επιθυμία για δημοκρατία και πολιτικά δικαιώματα. Αλλά όπως η φύση, έτσι και η πολιτική απεχθάνεται το κενό, το οποίο ήρθε να καλύψει, το γειτονικό πλούσιο καπιταλιστικό κράτος.

Ο Κανγκελάριος της Δυτ. Γερμανίας Χέλμουτ Κολ, ήταν ένας επιθετικός εκφραστής του ιμπεριαλισμού. Χρησιμοποίησε την πιο αναίσχυντη δωροδοκία να πείσει τους Ανατολικογερμανούς να συμφωνήσουν σε άμεση ένωση, προσφερόμενος να ανταλλάξει τα ανατολικογερμανικά τους μάρκα με εκείνα της Δυτ. Γερμανίας, σε σχέση 1/1. Αλλά αυτό που ο Κολ δεν είπε στους Ανατολικογερμανούς ήταν ότι η ένωση δεν θα σήμαινε ότι θα είχαν και αυτοί το επίπεδο ζωής με τη Δυτ. Γερμανία. Τον Ιούλιο του 1990, το τελευταίο εμπόδιο στην ενοποίηση της Γερμανίας ατομακρινήθηκε, όταν ο

Γορμπατσόφ δέχθηκε να κάμψει τις σοβιετικές αντιρρήσεις για μια ενωμένη Γερμανία στα πλαίσια του ΝΑΤΟ, με αντάλλαγμα σημαντική οικονομική βοήθεια από τη Γερμανία στη Σοβιετική Ένωση. Έτσι η ενοποίηση ολοκληρώθηκε και επίσημα στις 3 Οκτώβρη του 1990.

Η επανένωση οδήγησε σε καταστροφική πτώση το πραγματικό ΑΕΠ της Ανατολικής Γερμανίας, από 15,6% το 1991 ως και 33%. Εκατομμύρια θέσεις εργασίας χάθηκαν. Πολλά ανατολικά εργοστάσια αγοράστηκαν από δυτικούς ανταγωνιστές ή έκλεισαν. Από το 1992, η Ανατ. Γερμανία για 4 χρόνια διέぬσε περίοδο ανάκαμψης, αλλά στη συνέχεια ακολούθησε στασιμότητα.

Πριν το Β' Παγκ. Πόλεμο, η Ανατ. Γερμανία ήταν πλουσιότερη από άλλες χώρες της ανατολικής Ευρώπης. Αλλά 20 χρόνια μετά την ενοποίηση, το επίπεδο ζωής στην Ανατ. Γερμανία ακόμα υπολείπεται της Δύσης, έχοντας διπλάσια ανεργία και σημαντικά χαμηλότερους μισθούς. Στη ΛΔΓ η ανεργία ουσιαστικά ήταν άγνωστη. Αλλά οι θέσεις εργασίας μειώθηκαν κατά 3,3 εκατομμύρια μεταξύ 1989-1992. Σήμερα, η ανεργία στην Ανατολική Γερμανία είναι 12,3%, αν και ανειδίκευτες εκτιμήσεις την τοποθετούν μέχρι και 20% και 50% στη νεολαία.

Ως αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης, η Ανατολή αδειάζει. Τα τελευταία 20 χρόνια ο πληθυσμός μειώνεται συνεχώς. Από την ένωση περίπου 1,4 εκατομμύρια έχουν μεταναστεύσει στη Δύση, οι περισσότεροι από αυτούς νέοι και μορφωμένοι. Είναι ειρωνεία της Ιστορίας ότι 20 χρόνια μετά την

ένωση, οι άνθρωποι εγκαταλείπουν την Ανατολική Γερμανία, όχι για να εξφυγούν από τη «Στάζι», αλλά από την ανεργία. Βεβαίως, ορισμένοι πλούτσοι.

Η αναβίωση του Μαρξισμού

Οι ψευδαισθήσεις για τη δυνατότητα του καπιταλισμού να βελτιώσει τη ζωή των ανθρώπων στην Αν. Γερμανία καταρρέουν ραγδαία τα τελευταία χρόνια. Σύμφωνα με πρόσφατες έρευνες, πάνω από το 50% των Ανατολικογερμανών πιστεύει ότι η οικονομία της αγοράς είναι ανίκανη και διαλυμένη, θα προτιμούσε ένα σοσιαλιστικό οικονομικό σύστημα, ενώ απορρίπτει τις κρατικές εγγυήσεις των τραπέζων. Αλλά ακόμα και οι νέοι (μεταξύ 18 και 29 ετών), που δεν έζησαν καθόλου ή έζησαν για λίγο στη ΛΔΓ, επιθυμούν το σοσιαλισμό κατά 51%.

Η κρίση του καπιταλισμού έχει πείσει πολλούς Γερμανούς και από την Ανατολή και από τη Δύση, ότι το σύστημα αυτό έχει αποτύχει. Ακόμα πιο σημαντικό από τις δημοσκοπήσεις, ήταν τα αποτελέσματα των πρόσφατων γερμανικών εκλογών. Το Αριστερό Κόμμα κέρδισε ένα σημαντικό πλεονέκτημα, παίρνοντας περίπου το 30% των ψήφων στην Ανατ. Γερμανία, όπου τα αστικά κόμματα δεν έχουν την πλειοψηφία. Αυτό που ξεκάθαρα φανερώνεται πια, είναι ότι ο λαός της Ανατ. Γερμανίας δεν θέλει τον καπιταλισμό, αλλά το σοσιαλισμό, όχι τη γραφειοκρατική ολοκληρωτική καρικατούρα του παρελθόντος, αλλά το γνήσιο σοσιαλισμό των Μαρξ, Ένγκελς, Λήμντεχτ και Λούξεμπουργκ.

FEDERASYON VEYA BÖLÜNME

Türk tarafının önerilerini masaya yatırması ve Hristofyas'ın Güvenlik Konseyi daimi üyeleri ve AB üye ülke başkanlarına göndermiş olduğu mektup "lanetli" Annan Planı'nı yeniden canlandırma çabalarına sarılan retçi cephenin birtakım yeni tepkilerine yol açmıştır.

Tabii, sözkonusu tepkiler yeni değildir. Hristofyas – Talat görüşmelerinin başladığı ilk günden itibaren, görüşmelerin temelinde yönelik şüpheler zaten gündemdedi. Tıpkı DİKO ve EDEK'in ortak hükümetten çekilip çekilmeyeceğine yönelik sahneledikleri komedide olduğu gibi.

Referandum ve Annan Planı'na yönelik tartışmaların yapıldığı dönemde açıkça ortaya çıktığı üzere, endişeli Kıbrıslı Rum siyasetçilerin reddettiği şey iki toplumluluk ve iki bölgeliliğe dayanan federe bir çözümden başka birşey değildi. Hristofyas'ın, müzakerelerin, üzerinde anlaşılan iki bölge, iki toplumlu federasyon temelinde gerçekleştirileceğini açıklaması bile, başta DİKO ve EDEK olmak üzere, artık çok aşikar olduğumuz yurtseverler tarafından topa tutulması için yeterli olmuştu. Bu vesileyle Makarios – Denktaş

anlaşmasını da hatırlamışlar ve "iki çevreli (periferi) federasyon başka, iki bölgeli" başka demeye başlamışlardı (tabii ikisi arasındaki farkı hiç söylemeden). Bu arada, "8 Temmuz" anlaşmasını güya Hristofyas'ın terkettiğini savunarak anlaşmayı sıkı sıkıya desteklemekle de komik duruma düşmeyi sürdürmüşlerdi. Fakat, ne yazık ki, Tasos'un siyasetini öyle bir hızla yüceltmişlerdi ki, bu hız "8 Temmuz" anlaşmasının kendilerinin reddettiği şartlardan bahseden

ve iki toplum lideri arasında yapılmış ilk yazılı anlaşma olması gerçeğini kösteklemektedir. Bu şartlar şu şekilde özetlenebilir: "Güvenlik Konseyi'nin sözkonusu raporlarında da belirlendiği şekliyle, Kıbrıs'ın iki toplumlu, iki bölgeli federasyon ve siyasi eşitlik temelinde yeniden birleşmesine bağlılık".

Dolayısıyla, "8 Temmuz" anlaşması ve iki bölgeli, iki toplumlu federas-

dansa iki bölgeli olacaktır;

- Her toplum kendi bölgesinde nüfus ve toprak mülkiyeti açısından çoğunluğu oluşturacaktır;

- Dolaşım, yerleşme özgürlüğü ve mülk edinme hakkı. Yerleşim ve mülk edinme hakkı federe devletlerin iki bölgeliliğini muhafaza etme şartına bağlı olarak uygulanacaktır. Güvenlik Konseyi raporlarında belirtilenler bu şekildedir ve iki top-

meyilliyse, federasyonun Kıbrıslı Rumlar tarafından reddedilmesi tüm sonuçlarıyla birlikte bizi bölünmeye sürükleyecektir.

Kimilerinin Kıbrıs tarihindeki tarihi ve siyasi gerçeklikleri göz ardı edebileceklerine inanması tehlikeli bir aptallıktır, çünkü bu gerçeklikler, insan hakları ve özgürlüklerine, Avrupalı çözüme ve daha niceleine dair ucuz bir retorik uğruna birden bire ortadan kaybolabilir.

Kıbrıs sorununun çözümünde çıkan her tür engeli aşabilenler sadece Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk vatandaşlardan oluşan kitlelerden başkası değildir. Bu kitleler fikir birliği, güven ve ortak hareketle birlikte ortak çıkarlarına hizmet etme hedefi gütmektedirler. Milliyetçi siyasetler ve büyük lafları bir kenara bırakarak, Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk emekçi kesimi ortak ve barış dolu bir gelecek için koşulları birarada yaratabilirler.

Bugünkü müzakerelerin herhangi bir başarı perspektifine sahip olması için bizzat toplum tarafından desteklenmeleri gerekmektedir.

Hristofyas'ın; uzlaşmacı bir çözüme inanmayan ve bunu istemeyen, bunun tam aksine herhangi bir çözüm perspektifini bozmaya çalışan siyasi güçlerden onay almayı umut etmeye son vermesi gerekir.

Hristofyas'ın halka yönelmesi, halkla birlikte müzakere etmesi ve halktan desteğini istemesi gerekmektedir.

Hristofyas ancak bu şekilde Kıbrıs sorununun çözümünü milli dava olarak değil, iki topluluğun da ortak çabası olarak gören Kıbrıslı Rumların aynı zamanda Kıbrıslı Türklerin güvenini kazanabilir.

Y.K.

yonu "doğru içeriğiyle" en azından sözde kabul edenlerin hepsi, bunların Güvenlik Konseyi'nin ilgili raporlarında belirtilen şekli ve kendilerinin birçok kereler andıkları içeriği kabul edip etmediklerine cevap vermelidirler.

- Ayrılma hakkı olmayan, tek egemenliğe sahip federe bir devlet;

- Her ik toplumun da merkezi hükümetin organ ve kararlarına etkili katılımı (siyasi eşitlik);

- Federasyon, anayasal yapısı açısından, iki toplumlu; toprak açısın-

lumun yürütme gücüne katılım oranları, merkezi hükümetin organlarının seçilme yöntemi, devletçiklerin nüfus kotaları, toprak meselesi, mülkiyet meselesi vs. gibi meselelere bu çerçeve içinde bir çözüm bulunabilir.

Ancak, aslında, Kıbrıslı Rum retçilerinin (gerek partiler ve kuruluşlar, gerekse medya ve Kilise olsun) siyaseti federasyondan resmi Türk tarafının tezlerinin olduğundan çok daha uzakta bulunmaktadır. Türk tarafının siyaseti konfederasyona

Επείγουσα ανάγκη για λύση

Το κυπριακό πρόβλημα που συνεχίζεται για πολλά χρόνια τροφοδοτεί συγκεκριμένους κύκλους. Οι πολιτικές αντιλήψεις αυτών που δουλεύουν ενάντια στην λύση αλλά και οι αντιλήψεις αυτών που εργάζονται για την λύση: και οι δυο τροφοδοτούνται από το κυπριακό πρόβλημα. Ειδικά όμως οι κύκλοι που καλλιεργούν το σοβινισμό, ρατσισμό και διαχωρισμό δεν είναι μόνο δημιουργοί αυτού του προβλήματος αλλά, ειδικά αυτοί, τροφοδοτούνται από τη συνεχιζόμενη ύπαρξή του.

Σε αυτό το σημείο υπάρχει μια ασυμφωνία μεταξύ του κόμματος του ΔΗΣΥ που είχε παλέψει υπέρ του Σχεδίου Ανάν και πρόσφατα πραγματοποιεί βήματα με φιλελεύθερο περιεχόμενο, και των αντιλήψεων του δεξιού-αριστερού μπλοκ των ανθρώπων που ψήφισαν «Ναι» στην τουρκοκυπριακή κοινότητα. Παρά

όμως αυτή την ασυμφωνία πάλεψαν και οι μεν και οι δε για τη λύση.

Γενικά υπήρχε πάντα η αντίληψη ότι τα δεξιά κόμματα δεν ήθελαν λύση και εργάζονται για τη μη λύση. Όμως οι πραγματικότητες του κυπριακού προβλήματος φέρνουν διαφορετικά στοιχεία στην επιφάνεια. Θα ήταν ευεργετικό να αντιληφτούμε ότι αν συνεχίσουμε να αντιμετωπίζουμε το κυπριακό πρόβλημα από την οπτική γωνία των ιδεολογιών, αριστερά και δεξιά, όλα γίνονται πιο πολύπλοκα.

Η λύση του κυπριακού προβλήματος είναι δυνατή. Όμως, είναι φανερό ότι είναι αναπόφευκτο για τα κόμματα που πραγματικά θέλουν τη λύση να συνεργαστούν παραμερίζοντας τις επίσημες ιδεολογίες τους. Αν ο κύριος στόχος είναι η λύση και η Ενωμένη Ομοσπονδιακή Κύπρος, οι ιδεολογικές διαφορές πρέπει να

αγνοηθούν. Κανένα κόμμα ή οργάνωση δεν έχει το δικαίωμα να υποτιμήσει τους άλλους ή να τους κατηγορήσει για κακά κίνητρα. Οι αντιλήψεις που βασίζονται στον κομπασμό και τα πομπώδη λόγια εξυπηρετούν μόνο τη διατήρηση του διαχωρισμού.

Δεν είναι αυτός ο λόγος, τα μικροκομματικά συμφέροντα, που μας κάνουν να υποφέρουμε τόσα χρόνια; Να διατυπώνεις ότι θέλεις λύση και να δρας με τρόπο που να την απορρίπτεις; Εμείς λέμε, ΦΤΑΝΕΙ. Θέλουμε λύση. Θέλουμε να δούμε τη λύση και τους λαούς μας να ζουν αδελφωμένα και σε ειρήνη σε μια Ενωμένη Ομοσπονδιακή Κύπρο.

Sener Elcil

Γενικός Γραμματέας της συνεχιζίας των Δασκάλων-KTOS

Acilen Çözüm İhtiyacı

Uzun yıllardır süregelen Kıbrıs sorunu belli başlı çevrelerin ekmeğine yağ sürmektedir. Çözüm aleyhine çalışanların da, çözüm için çalışanların da siyasi algılayışları Kıbrıs sorunundan beslenmektedir. Özellikle şövenizm, ırkçılık ve ayrımcılığı besleyen çevreler, bu sorunun sadece yaratıcıları olmakla kalmayıp, sorunun süregelen varlığından beslenmektedirler de aynı zamanda.

Bu aşamada, Annan Planı için mücadele vermiş ve son zamanlarda liberal adımlar atmakta olan DİSİ partisi ile Kıbrıs Türk toplumunda sağcı – solcu bloktan olup “Evet” oyu kullanan insanların algılayışı arasında bir uyumsuzluk göze çarpmaktadır. Ne var ki, bu anlaşmazlığa rağmen, her iki kesimin de çözüm için mücadele vermiş olması göz ardı edilemez.

Ezelden beri, daima, sağ görüşlü partilerin çözüm istemediği, çözümsüzlük için çalıştıkları yönünde bir görüş hakim olmuştur. Ancak, Kıbrıs soru-

etmemizin herşeyi daha karmaşık bir hale getireceğinin farkına varmak herkes için daha hayırlı olacaktır. Kıbrıs sorununun çözümü

kaçınılmaz görünüyor. Eğer esas hedef çözüm ve Birleşik Federe Kıbrıs ise, ideolojik farklar gözardı edilmelidir. Hiçbir parti veya kuruluşun diğerlerini küçümsemeye ya da motivasyon eksikliğinden dolayı suçlamaya hakkı yoktur. Böbürlenme ve şaşaalı sözlere dayalı algılayış tarzları sadece ayrımcılığın muhafaza edilmesine hizmet etmiş olur. Bunca yıldır çektiğimiz acıların sebebi de gene parti içi çıkarlar değil midir? Çözüm istediğini öne sürüp çözümü reddedecek şekilde hareket etmek nasıl açıklanır peki? Biz bu duruma artık YETER diyoruz. Çözüm istiyoruz. Çözümü ve halklarımızın kardeşçe, barış içinde Birleşik Federe Kıbrıs'ta yaşadığını görmek istiyoruz.

nunun gerçekleri farklı birtakım maddeleri su yüzüne çıkarılmaktadır. Kıbrıs sorununu sağ veya sol ideolojilerin penceresinden irdelemeye devam

imkansız değildir. Ancak, ne yazık ki, çözümü gerçekten arzulayan siyasi partilerin resmi ideolojilerini bir kenara bırakarak işbirliği yapmaları

Sener Elcil

KTÖS Genel Sekreteri

Ya herru ya merru!

Sanırsınız ki her şey değişti tarih alt üst oldu. Siyasi tercihler, barış ve çözüm stratejileri, her şey yeniden düzenleniyor.

Seçimler yaklaştı ya artık söylenen sözlerin, verilen vaatlerin bini bir para...

Hükümetteyken herşeyi “ala una ala tre satışa” çıkaran IMF'nin yeni liberal politikalarını hayata geçirmeye çalışan CTP bir anda sosyal politikalarla karşımıza çıkıyor. Seçimlerde yedikleri tokatın acısını erken unutup kendilerine gelme durumundan çok uzak pasif durmaya devam ediyorlar.

Eroğlu ise Erdoğan'a yaranmak, seçimlerde TC'nin desteğini almak için “çözüm” havarisi kesildi.

Eroğlu, parlamento seçimleri sırasında “Eroğlu'yla Çözüm” sloganını kullanarak, seçimden hemen sonra söylediklerini inkar edip yeniden “KKTC çözümdür” havalalarına girip aslında “çözümsüzlük çözümdür.” politikasından ileri bir tek adım atmayacağını her gün kanıtlamaktadır.

İngiltere türk toplumunu ziyaretinde durumunu net bir şekilde ortaya koymuş ve Orams davasının kararının yazıldığı kağıtların mürekkebi kurumadan hiç bir anlamı ve yasallığı olmayan “KKTC tapularının” arkasında olduğunu ilan etmekte geri kalmamıştır.

Bu sarayönü hovardalığının nereye kadar gideceği ise malum.

Birinci tur sonrasında TC'den gelen direktifle kuzu kuzu denктаşın karşısından çekildiğini ne çabuk utnutmuşlar...

TC'nin AB yolundaki engellerinden biri olan “Kıbrıs sorunu” Erdoğan'ın başını ağrıtmaya devam edeceğe benziyor.

2010 baharında çok ilginç gelişmelere sahne olacak olan adamızda şok değişimler şok sapmalar ve sallanmalar göreceğimiz kesindir.

Özker hocanın meşhur “kamuş politikası” bu günlerde hayata damgasını vuracağına

benziyor. Milliyetçilerin oylarına oynamadan Talat'ın kazanamayacağı gibi; Erdoğanı karşısına alarak Eroğlu'nun da kazanamayacağı “bir bir daha iki”dir.

Bu durumdan hareketle. Tamamen bir altüst oluş filmi izleyeceğimiz gibi görünüyor. KKTC ilan edildiğinde “üzülüp ağlayan” Talat'tan geriye KKTC'nin ucube yapısını savunan Talat kalıyor...

“Çözümsüzlük çözümdür”

saçma politikasını sürgit ettiren Eroğlu'ndan geriye ise Erdoğan'ın suyunda “onurlu çözüm” savaçısı Eroğlu kalıyor.

Orams davası kararıyla bir kez daha bu topraklarda eğreti tutunduğunu anlayan Kıbrıs Türk halkı bir kez daha ve sonuna kadar yeniden ayaklanmak ve çözüm için yollara dökülmek zorunda.

Güçlü bir halk desteğinden yoksun Talat ve Hristofyas, Hızlandırılmış veya yavaşlatılmış toplantılarda dolmacık ve şiş kebabçık yemekten ve kilo alıp semirmekten öteye gidemeyecekler.

Güneyde Hristofyas, Kuzeyde Talat biran önce milliyetçi kesimlerin talepleri ve bağırıp çağırımlarına kulak tıkayıp çözüm isteği taşıyan halkların desteğini de alarak karşı toplumun çıkarlarını da gözetenek sonuç atıcı adımlar atmalılar.

Ya herru ya merru!

Aziz Ener

Η επανεμφάνιση του φασισμού

Η αντιφασιστική πορεία που πραγματοποιήθηκε στους δρόμους της Λευκωσίας την Κυριακή 27.12.2009 για να σταματήσει εκδήλωση πρόσφατα εμφανισθέντων φασιστικών οργανώσεων δεν πέρασε απαρατήρητη.

Παρά τον περιορισμένο χρόνο προετοιμασίας της από τους διοργανωτές, παρά την απουσία εκπροσώπων μαζικών οργανώσεων της Αριστεράς και της εργατικής τάξης, κατάφερε να έχει μια αξιοπρεπή παρουσία σε αριθμούς, σοβαρότητα και καθαρότητα συνθημάτων.

Όμως, η επίσημη απουσία της Αριστεράς και της οργανωμένης εργατικής τάξης περιόρισε την εκδήλωση σε μια αξιοπρεπή, «υπό τις περιστάσεις» πρώτη αντίδραση που όμως δεν αποτελεί αποφασιστική απάντηση στο φασιστικό φαινόμενο.

Την τελευταία περίοδο έγινε αισθητή η αναζωπύρωση του φαινομένου σε μια σειρά περιπτώσεων όπως ήταν οι χυδαίες φραστικές επιθέσεις ενάντια στον Χριστόφια σε ομιλία του για τις επετείους του πραξικοπήματος και της εισβολής, τα συνθήματα των πορτοκαλί του Αποέλ στην παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου, ακόμα και οι συγκρούσεις των πορτοκαλί με τους οπαδούς της Ομόνοιας που ήταν κάτι πέραν του απλού χουλιγκανισμού.

Οι αλήτες που είτε εμφανίζονται με τα πορτο-

καλί, είτε με στρατιωτικές στολές, ρόπαλα, εμβατήρια, μίσος και τον εθνικό ύμνο στα χείλη σπάνια αποτέλεσαν απλά γραφικές φιγούρες που ήταν αρκετό να αγνοηθούν.

Ενώ κατά κανόνα αποτελούνται από τέτοιες φιγούρες, ταυτόχρονα όμως, εκφράζοντας ακραίο μίσος ενάντια στο ευρύτερο κοινωνικό σύνολο, χρησιμοποιούνται και υποκινούνται για να τσακίσουν κινήματα, απόψεις και αντιστάσεις που εκφράζουν το κοινωνικό σύνολο. Δεν πρέπει να υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι οι ξένοι εργάτες ενάντια στους οποίους διαδήλωσαν οι φασίστες είναι μόνο η αρχή. Μια μελετημένη αρχή που θα προκαλούσε τη λιγότερη αντίσταση από το κίνημα, ίσως και συμπάθεια

από τα πιο καθυστερημένα του τμήματα, μια και συμπίπτει με την εμφάνιση στην Κύπρο των πρώτων επιπτώσεων της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης και την αύξηση της ανασφάλειας και των ανησυχιών του μέσου εργαζόμενου για το μέλλον.

Ο μεγάλος, ο τελικός στόχος του φασιστικού φαινομένου που εμφανίζεται στην Κύπρο αυτή την περίοδο είναι η λύση, η Αριστερά και η ίδια η κυβέρνηση Χριστόφια. Με τον πιο αποφασιστικό και ξεκάθαρο τρόπο θα πρέπει η Αριστερά και το συνδικαλιστικό κίνημα γενικότερα να κάνουν σαφές ότι αν η αστυνομία δεν μπορέσει να εμποδίσει τη δράση αυτών των αποβρασμάτων της κοινωνίας, τον ρόλο αυτό θα τον πάρει η ίδια η Αριστερά και το εργατικό κίνημα.

Όπως οι απεργοσπάστες χρησιμοποιούνται σε περίοδο απεργίας για να διασπάσουν την αντίσταση της τάξης στην ταξική επίθεση των εργοδοτών, έτσι και ο φασισμός χρησιμοποιείται για να διασπάσει την αντίσταση του ευρύτερου κοινωνικού συνόλου, για να ανατρέψει την πορεία που θα εκφράσει τα γενικότερα κοινωνικά συμφέροντα ενάντια σε κατεστημένα συμφέροντα. Οι φασίστες δεν είναι παρά οι απεργοσπάστες των κοινωνικών κινήματων και πρέπει να αντιμετωπιστούν με τον ίδιο τρόπο που το εργατικό κίνημα αντιμετωπίζει τους διασπαστές των απεργιών του.

Σωτήρης Βλάχος

Πολιτικοί τυμβωρύχοι

Η άνανδρη δολοφονία του Αντη Χατζηκωστή προκάλεσε τεράστιο σοκ στην κυπριακή κοινωνία, σκέπασε με μαύρο πέπλο την ψυχή κάθε απλού ανθρώπου που ήξερε ή όχι τον άνθρωπο, τόσο με την ψυχρότητα και τη βαρβαρότητα που έγινε, όσο και την ανασφάλεια που πυροδότησε μια τέτοια πράξη. Η δολοφονία ενός ανθρώπου των ΜΜΕ, νέου και δραστήριου, ήταν φυσικό να προκαλούσε το πάγωμα της κοινωνίας. Ένας άνθρωπος επιστρέφει στο σπίτι από τη δουλειά του και στην είσοδο του στήνουν καρτέρι οι εκτελεστές. Σε μια μάλιστα περιοχή της πρωτεύουσας που θεωρείται ως από τις καλύτερα φρουρούμενες καθώς γεινιάζει με τις πρεσβείες των ΗΠΑ, της Ρωσίας κ.ά.

Στο χώρο της δολοφονίας σπεύδουν από τις πρώτες ώρες και πολιτικοί. Και ενώ το άψυχο σώμα του Αντη κείτεται ακόμα στην άσφαλτο αρχίζει η πολιτική τυμβωρυχία. Ο πρόεδρος του ΔΗΚΟ και πρόεδρος της Βουλής, ο επίτιμος πρόεδρος της ΕΔΕΚ έσπευσαν να προσδώσουν στη δολοφονία πολιτικά κίνητρα. Τη σκυτάλη πήραν την επομένη κάποια εκ των ΜΜΕ, Σημερινή, Φιλελεύθερος, Μάχη, παπάδες, οργανώσεις και βουλευτές. Έσπευσαν να προκαταλάβουν την κοινή γνώμη, που άναυδη παρακολουθούσε τις εξελίξεις, με θεωρίες περί πολιτικής συνωμοσίας για να σωπάσει δήθεν η φωνή της «Σημερινής» που κράτησε το «οχυρό του Οχι» και έδωσαν έδαφος για φήμες και

σενάρια που περίπου εξωθούσαν να πιστέψουμε ότι κάθε «Ναινέκος» ήταν και πιθανός δολοφόνος του Αντη Χατζηκωστή. «Η εν ψυχρώ

δολοφονία του επικεφαλής του μεγαλύτερου συγκροτήματος Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης στην Κύπρο, το οποίο διαδραμάτισε και διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στα εθνικά και κοινωνικά θέματα του τόπου μας, δημιουργεί συνειρμούς, που μόνο τρόπο μπορούν να προκαλέσουν», ανέφερε στην ανακοίνωσή του το ΕΥΡΩΚΟ.

Οι εξελίξεις στην αστυνομική έρευνα διέψευσαν τους ακραιφνείς εθνικόφρονες και σε αυτή την τραγική περίπτωση. Μέχρι στιγμής όλα δείχνουν ότι τα πολιτικά κίνητρα ουδεμία σχέση είχαν με τη δολοφονία του Αντη. Στο στόμα έμεινε όμως μια στυφή γεύση. Για τη δολοφονία του Αντη. Αλλά και για όλους εκείνους που εκμεταλλεύτηκαν τη δολοφονία του για να προβάλουν δικές τους θεωρίες, συμπλέγματα, εμμονές και για να αποκομίσουν πολιτικά οφέλη. Κάπως παρόμοια, εξάλλου, δεν λειτούργησαν και όταν κλάπηκε η σορός του Τάσσο Παπαδόπουλου; Στήθηκαν μπροστά στα μικρόφωνα και αφενός αγιοποίησαν τον Τάσσο και αφετέρου δακτυλόδειξαν τους συνήθεις πλέον υπόπτους. Αυτούς που θέλουν να επαναφέρουν το «τρискаτάρατο» σχέδιο Ανάν ή κάποιο χειρότερο. Τους Ναινέκους που τα παίρνουν, το ΑΚΕΛ και τον Πρόεδρο που ανέδειξε, τους Αμερικάνους, τους Τουρκοκύπριους, την Τουρκία κ.λπ. κ.λπ. Και η διασύνδεση που έκαναν στις δηλώσεις τους και στην αρθρογραφία τους των δύο γεγονότων καταδεικνύει ότι όντως κ. Καρογιάν ζούμε σε μια ζούγκλα πλην όμως όχι αυτήν που εσείς υπονοείτε. Σε μια ζούγκλα με την έννοια της άναπτυξης, του πολιτισμού, της ωριμότητας, της αιχμάλωτης των κατώτερων ενστίκτων της κοινωνίας, αντί της κοινωνίας της σκέψης. Και γι' αυτό ευθύνη δεν φέρουν οι εκτελεστές που τράβηξαν τη σκανδάλη...

Χάρης Κ.

Υπεράσπιση του μαρξισμού στη νομική σκέψη

Είμαι σήμερα δικηγόρος και έχω σπουδάσει νομική στο Πανεπιστήμιο του Λονδίνου και μεταπτυχιακά στο Πανεπιστήμιο του Cambridge με ειδίκευση στο Διεθνή Νόμο.

Σπούδασα επίσης μαρξισμό στη Σχολή Στελεχών της Επιτροπής για την ετοιμασία Κομμουνιστικής Εργατικής Διεθνούς στο Bethnal Green. Άσκησα το επάγγελμα του Δικηγόρου από το 1985 μέχρι το 1990 και από το 1990 μέχρι τον Απρίλιο του 2000 εργάστηκα ως Ανώτερος Επαρχιακός Δικαστής σε διάφορες δικαιοδοσίες. Θέλω να πιστεύω ότι κατέχω καλά το θέμα μου και ότι εφαρμόζω καλά το εργαλείο του Διαλεκτικού Υλισμού στη Νομική Σκέψη. Το σημερινό άρθρο είναι συνέχεια του άρθρου που δημοσιεύτηκε στον Πολίτη με τον τίτλο «Υπεράσπιση Τουμάζου Τσιελεπή» ημερομηνίας 31 του Δεκέμβρη (βλέπε δίπλα).

Τον Τουμάζο Τσιελεπή τον συνάντησα μόνο μια φορά στα γραφεία του ΑΚΕΛ το καλοκαίρι του 1984 όταν είχα μόλις τελειώσει το πτυχίο μου στο Διεθνή Νόμο. Ο ίδιος μόλις είχε επιστρέψει από τη Σοβιετική Ένωση όπου είχε σπουδάσει και εκπαιδευόταν τότε με τα Αγγλικά και το βιβλίο International Law του Prof. Brownlie που είχε διδαχτεί στο Πανεπιστήμιο του μεταφρασμένο στα Ρώσικα. Τον ξανάκουσα το 2004 πριν το δημοψήφισμα και θαύμασα τον λόγο και τη σκέψη του.

Κάποιοι που μελετά το Διεθνή Νόμο γνωρίζει τα προβλήματα που υπάρχουν με το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης που βρίσκεται στη ρίζα του κυπριακού προβλήματος. Η συζήτηση του Λένιν με τη Ρόζα Λούξεμπουργκ γύρω από το θέμα είναι η καλύτερη συζήτηση που έγινε ποτέ. Ορθολογιστικά ο Λένιν συναισθηματικά ορθότερη η Ρόζα.

Όταν έκανα το μεταπτυχιακό μου στο θέμα: Διεθνής Νόμος της Ειρήνης (Law of Peace) ήμασταν όλοι και όλοι 8 φοιτητές. Αναλάβαμε να προετοιμάσουμε από ένα θέμα. Εμένα μου ανέθεσε ο Prof. Brownlie όταν άκουσε την καταγωγή μου, να ετοιμάσω μελέτη-διάλεξη για το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης. Το ετοίμασα με περισσό πάθος και με επίκεντρο την Κύπρο. Ο Άγγλος Καθηγητής έγειρε πίσω στην πολυθρόνα του και θαύμαζε -

θέλω να πιστεύω τη διάλεξή μου. Ακολούθησε συζήτηση με τους συμφοιτητές μου. Οι Άγγλοι συμφοιτητές μου μού επιτέθηκαν με πάθος. Προσπαθούσαν να αντικρούσουν τα επιχειρήματά μου με επίκεντρο την οντότητα που μπορεί να τύχει της απόλαυσης του δικαιώματος, επιχειρηματολογώντας ότι στην Ανατολική Μεσόγειο δεν υπάρχουν ξεκάθαρα σύνορα, ότι οι λαοί είναι διγενικής και πολυγενικής καταγωγής και είναι δύσκολο αν όχι αδύνατο να καθορισθεί ο γεωγραφικός

χώρος εντός του οποίου να εφαρμοστεί το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης. Βρήκα πρέπει να ομολογήσω ανέλπιστα στήριξη από τους Αμερικανούς συμφοιτητές μου του Πανεπιστημίου του Harvard που θυμήθηκαν την Αμερικανική Επανάσταση ενάντια στη Βρετανική Αυτοκρατορία και με υπερασπίστηκαν με σθένος. Ο καθηγητής Brownlie ήταν φανερό ότι απολάμβανε τη ζωντάνια του διαλόγου μειδιώντας. Κράτησε όμως, όπως ήταν η συνήθεια στα σεμινάρια, τα τελευταία δέκα λεπτά για τα δικά του επιχειρήματα. Γύρισε λοιπόν τότε

στους Άγγλους φοιτητές και τους είπε περίπου τα εξής: «Είστε αφελείς που είστε εναντίον της άσκησης του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης των λαών. Το δικαίωμα αυτό και ο τρόπος άσκησης του αν το καλοσκεφτείτε συμφέρει στα μεγάλα κράτη όπως το Ηνωμένο Βασίλειο. Γιατί τα κράτη είναι στην ουσία τους νομικά πρόσωπα όπως οι εταιρείες. Επομένως όπως στις μεγάλες εταιρείες συμφέρει να έχουν γύρω τους πολλές άλλες μικρές εταιρείες για να μπορούν να τις ελέγχουν, έτσι και στα μεγάλα κράτη συμφέρει να έχουν γύρω τους πολλά μικρά κράτη για να τα ελέγχουν. Γι' αυτό και αν οι Κύπριοι ή οι όποιοι Κύπριοι θέλουν να έχουν ανεξάρτητο δικό τους κράτος ας το έχουν. Αν θέλουν να έχουν δύο κράτη ας τα έχουν. Αν θέλουν να έχουν περισσότερα ας τα έχουν. The more the better for us.»

Παρενέβηκα τότε και του είπα ότι ο Ρήγας Φεραίος ο Βελεστινλής, ο φιλόσοφος της Επανάστασης του 1821, υποστήριζε τη διάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και την αντικατάστασή της με τη Δημοκρατική Ομοσπονδία του Βυζαντίου γι' αυτό και ο Μέτερνιχ τον εκτέλεσε.

Απάντησε ο Άγγλος: Ναι πρέπει να ήταν σοφός αυτός ο Ρήγας Φεραίος φίλε μου. Κάτι τέτοιο θα σύμφερε σε σας αλλά όχι στους Βρετανούς. Η επιλογή ήταν δική σας.

Επομένως η γραμμή του Κ.Κ.Κ. (Κομμουνιστικό Κόμμα Κύπρου) για τη σοσιαλιστική ομοσπονδία των Βαλκανίων δεν ήταν αριστεριστικό σύνθημα αλλά το απόσταγμα της ορθής διαλεκτικής σκέψης των Βατή Βατυλιώτη, Σκελέα και Νίκου Γιαβόπουλου, αείμνηστων μελών της Διεθνούς Αριστερής Αντιπολίτευσης της 3ης Διεθνούς και υποστηρικτών των θέσεων του Τρότσκι, τους οποίους ο Στάλιν εκτέλεσε ή εξόρισε και μέχρι σήμερα οι ηγέτες του ΑΚΕΛ σκύβουν το κεφάλι με ντροπή στο άκουσμα των ονομάτων τους.

Μάριος Γεωργίου

Για τον Τουμάζο Τσιελεπή

Ο Τουμάζος Τσιελεπής είναι σήμερα ο καλύτερος διεθνολόγος που διαθέτει η Κύπρος και ένας καταξιωμένος διεθνολόγος διεθνώς. Κανονικά δεν θα έπρεπε να χρειάζεται την υπεράσπιση κανενός δικηγόρου, γιατί ο λόγος του είναι καθαρός και ακέραιος εφόσον έχει ως εργαλείο του στον τομέα του το νυστέρι του διαλεκτικού υλισμού. Επειδή όμως η μοναξιά της δικαίωσης είναι κάποτε ανυπόφορη, προς υπεράσπισή του γράφεται αυτό το σύντομο σημείωμα. Αφετηρία του σημειώματος αυτού είναι ότι υπάρχει Διεθνής Νόμος (International Law) και όχι Διεθνές Δίκαιο. Ο Νόμος αυτός είναι υπέρ της Κύπρου και ολόκληρου του κυπριακού λαού και όχι υπέρ, είτε των Ελληνοκυπρίων, είτε των Τουρκοκυπρίων.

Στο εθνικό επίπεδο, το υπέρτατο ατομικό ανθρωπινό δικαίωμα είναι το ιερό ατομικό δικαίωμα της ύπαρξης του κάθε ατόμου, γι' αυτό και ο Νόμος της θανατικής ποινής έχει καταργηθεί σχεδόν σε όλες τις αναπτυγμένες κοινωνίες. Το Εθνικό Επίπεδο είναι υποδεέστερο του Διεθνούς Επιπέδου και ο Διεθνής Νόμος υπέρτερος Νόμος του Εθνικού. Στο Διεθνή Νόμο το υπέρτατο ανθρωπινό δικαίωμα είναι το ιερό δικαίωμα ύπαρξης ενός οργανωμένου συνόλου, είτε αυτό είναι κοινοτική κοινωνική ομάδα ή έθνος ή κάποια άλλη θρησκευτική ή παραθρησκευτική κοινότητα ή ιδεολογική ακόμη ομάδα. Γι' αυτό και το έγκλημα της γενοκτονίας είναι το σοβαρότερο ποινικό αδίκημα στον Διεθνή Νόμο. Όπως εξήγησαν οι φιλόσοφοι Φρειδερίκος Έγκελς, Κάρολος Μαρξ και Φρειδερίκος Έγκελς, όπου συγκρούονται ίσα δικαιώματα υπερισχύει η βία. Όπως εξήγησε ο καθηγητής Πασιουκάνης, πατριάρχης της νομικής σκέψης του Πανεπιστημίου των Κουτβιστών και αείμνηστο μέλος της Διεθνούς Αριστερής Αντιπολίτευσης, στο νομικό επίπεδο ισχύει ο ίδιος κανόνας, όπου δηλαδή υπάρχουν ίσα αντικρούμενα δικαιώματα υπερισχύει η βία. Επειδή η ισορροπία της ισχύος στο χώρο της Ανατολικής Μεσογείου είναι εις βάρος του ελληνικού στοιχείου και επειδή σε τυχόν προσφυγή στη βία θα υπερισχύσει το τουρκικό στοιχείο, ο μόνος τρόπος να κατοχυρωθούν τα ίσα δικαιώματα των δύο κοινοτήτων στην Κύπρο είναι η αποφυγή της σύγκρουσης και η σύνθεση με συμβιβασμό των δύο ίσων δικαιωμάτων ύπαρξης των δύο κοινοτήτων στην Κύπρο. Αυτό επιτυγχάνεται σήμερα και με τη διζωνική, δικαιοτική ομοσπονδία, η οποία θα πρέπει να είναι τέτοια που να κατοχυρώνει αποκλειστικά το ιερό δόγμα ύπαρξης και των δύο κοινοτήτων στην Κύπρο. Συνεπώς, η ανάλυση του Τουμάζου Τσιελεπή είναι επισημονικά ακριβοδίκαιη και με ορθή νομική βάση. Όλα τα υπόλοιπα είναι δικηγορικά κόλπα ανθρώπων που έχουν ενδιαφέρον στην επιστήμη της διαστροφής της αλήθειας.

Η ΟΕΛΜΕΚ και ο Σιενέρ Ελτζίν

Εξεμάνη η σημερινή ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ επειδή ο γραμματέας της τουρκοκυπριακής συντεχνίας των δασκάλων, ο γνωστός αγωνιστής για τα δικαιώματα των Τουρκοκυπρίων δασκάλων και για την επανένωση της Κύπρου, Σιενέρ Ελτζίν, εκλέγηκε σε πρόσωπο πανευρωπαϊκό συνέδριο εκπαιδευτικών ως αντιπρόσωπος της Κύπρου με 2.000 ψήφους, έναντι μόνον 800 του εκπροσώπου της ΟΕΛΜΕΚ.

Στο συνέδριο ο εκπρόσωπος της ΟΕΛΜΕΚ πολέμησε την υποψηφιότητα του Ελτζίν στη βάση του ότι προέρχεται από συντεχνία ενός παράνομου και μη αναγνωρισμένου κράτους, λες και ενδιαφέρει τους Ευρωπαϊκούς συνδικαλιστές αν μια συντεχνία εργαζομένων (και δη των Τ/Κυπρίων δασκάλων του Βορρά, με την ιστορία αγώνων που έχει γράψει) ανήκει σε νόμιμο ή παράνομο κράτος, λες και εκπροσωπούσε οποιοσδήποτε σύνεδρος το οποιοδήποτε κράτος.

Στην Κύπρο η ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ προσπάθησε να σπιλώσει την εκλογή του Ελτζίν στο ότι δήθεν υπήρχε άτυπη συμφωνία μεταξύ των συντεχνιών Βορρά και Νότου να μην διεκδικούν οι του Βορρά θέση στο ευρωπαϊκό σώμα, πράγμα που είναι εντελώς ανυπόστατο και δείχνει τη μικροψυχία των ηγετών της ΟΕΛΜΕΚ.

Και όμως αν η ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ δεν διακατείχεται από εθνικισμό, που μας τον έχει δείξει σε πάμπολλες περιπτώσεις, θα 'πρεπε να πανηγυρίζει που ένας αγωνιστής συνδικαλιστής του μεγέθους του Ελτζίν τιμά το συνδικαλιστικό κίνημα των Κυπρίων εκπαιδευτικών με την παρουσία και συμμετοχή του σε ευρωπαϊκά όργανα. Για κάτι τέτοιο όμως χρειάζεται να πάψει να βλέπει και να διαχωρίζει τους εργαζόμενους εκπαιδευτικούς στη βάση εθνικών ή άλλων χρωμάτων.

MZ

Σε δημόσια συνάντηση με συμμετοχή πάνω από 3.000 άτομα, η οποία διοργανώθηκε από συνεχιζόμενες, πολιτικές οργανώσεις και συνδέσμους αλληλεγγύης, μετά την παταγώδη αποτυχία της διάσκεψης της Κοπεγχάγης, το σύνθημα που επικρατούσε ήταν: « Μην περιμένετε να αντιμετωπισθούν τα προβλήματα της κλιματικής αλλαγής, της φτώχειας, της ανεργίας και των πολέμων στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος». Ο Ούγκο Τσάβεζ, πρόεδρος της Βενεζουέλας, δήλωσε σε αυτή τη συνάντηση ότι η σοσιαλιστική επανάσταση αποτελεί τη μόνη διέξοδο για τη λύση των προβλημάτων της ανθρωπότητας. Παρόμοια δήλωση έκανε και ο Έβο Μοράλες, πρόεδρος της Βολιβίας: « Η πραγματική αιτία των κλιματικών αλλαγών είναι το καπιταλιστικό σύστημα. Αν θέλουμε να σώσουμε τη γη πρέπει να δοθεί ένα τέλος στο καπιταλιστικό οικονομικό μοντέλο».

Το καπιταλιστικό μοντέλο ανάπτυξης είχε ανέκαθεν αντιφατικό χαρακτήρα με αποτέλεσμα τις οικονομικές κρίσεις, την ανεργία, τη φτώχεια, τις ανισότητες και τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους. Ενίοτε, οι αντιφάσεις του καπιταλισμού φτάνουν σε τέτοια ακραία επίπεδα, γίνονται αυτο-καταστροφικές και θέτουν σε κίνδυνο την ίδια την επιβίωση του καπιταλιστικού συστήματος και τις κοινωνικές σχέσεις παραγωγής που έχει ως βάση ύπαρξης. Σε τέτοιες οριακές φάσεις οι καπιταλιστές και η άρχουσα τάξη γενικότερα αναγκάζονται να συνεισθούν κατά κάποιο τρόπο, αντιλαμβάνόμενοι τον κίνδυνο και αναγκάζονται να κάνουν «παραχωρήσεις» στην εργατική τάξη και να προχωρήσουν σε μεταρρυθμίσεις του συστήματος για να εξασφαλίσουν την επιβίωσή τους. Αυτό συνέβη στην περίπτωση της παρ-

αχώρησης του θωρου γιατί η υπερ-εκμετάλλευση της εργατικής τάξης κατέστρεψε το υποκείμενο και την κινητήρια δύναμη της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Το ίδιο συνέβη και μετά το τέλος του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου όπου η καταστροφή, η φτώχεια και η ανεργία καθώς και ο κίνδυνος κοινωνικής εξέγερσης ανάγκασαν τις άρχουσες τάξεις σε μεταρρυθμίσεις στη μορφή των κοινωνικών παροχών και του «κράτους πρόνοιας».

Η σημερινή φάση της καπιταλιστικής ανάπτυξης είναι γεμάτη από αντιφάσεις: παγκόσμια οικονομική κρίση τεραστίων διαστάσεων, συνεχώς αυξανόμενη ανεργία, φτώχεια και ανισότητες βορρά-νότου, καταστροφικοί πόλεμοι. Γιατί να ενδιαφερθούν οι άρχουσες τάξεις πιο πολύ για τις κλιμα-

Αλλαγή στο σύστημα και όχι στο κλίμα

τικές αλλαγές από τα πιο πάνω προβλήματα; Η λογική απάντηση θα ήταν ότι τα πιο πάνω φαινόμενα θεωρούνται ελεγχόμενα και συνηθισμένες παρενέργειες της καπιταλιστικής ανάπτυξης, ενώ οι κλιματικές αλλαγές και το φαινόμενο του θερμοκηπίου θα μπορούσαν να αποβούν καταστροφικές όχι μόνο για το καπιταλιστικό σύστημα αλλά και για την ανθρωπότητα ολόκληρη. Υπάρχουν όμως δύο ή τρία σημαντικά προβλήματα με αυτή τη θεώρηση. Το πρώτο είναι ότι υπάρχει μια σχετική αβεβαιότητα σε ποιο βαθμό θα είναι καταστροφικές οι επιπτώσεις από τις κλιματικές αλλαγές (αν και τα αρνητικά αποτελέσματα αρχίζουν να γίνονται ήδη ορατά), το δεύτερο πρόβλημα είναι ότι οι επιπτώσεις από τις αλλαγές στο κλίμα είναι ετεροχρονισμένες, θα

συμβούν σε 20, 30, ή σε 50 χρόνια (και άρα είναι οι επόμενες γενιές που θα επηρεασθούν) και το τρίτο είναι το θέμα επιμερισμού του κόστους αναπροσαρμογής των μεθόδων παραγωγής (οι ανα-

ασίας πιο κάτω από 2 βαθμούς Κελσίου (η οποία αν συμβεί θα είναι καταστροφική με πλημμύρες, ξηρασίες και αρρώστιες ιδίως για τις αναπτυσσόμενες χώρες) έφερε στην επιφάνεια και άλλες αντιφάσεις του παγκόσμιου καπιταλισμού οι οποίες δίνουν πολύ απαισιόδοξα μηνύματα για το μέλλον του περιβάλλοντος και της ανθρωπότητας μαζί. Το πρώτο θέμα είναι η διαμάχη μεταξύ ανεπτυγμένων και αναπτυσσόμενων χωρών

συμπεριλαμβανόμενης και της Κίνας. Για τη μέχρι τώρα μόλυνση του περιβάλλοντος κύρια υπεύθυνες ήταν οι ανεπτυγμένες χώρες, ενώ τώρα μπαίνουν δυναμικά σε αυτό το παιχνίδι χώρες όπως η Κίνα, η Ινδία και άλλες χώρες του νότου και δεν πρόκειται να θυσιάσουν την ανάπτυξή τους για χάρη του περιβάλλοντος και τη σωτηρία του πλανήτη όπως δεν έκαναν και οι ανεπτυγμένες χώρες προηγουμένως. Δεύτερη σημαντική αντίφαση είναι ότι σε συνθήκες παρατεταμένης κρίσης όπως είναι η τρέχουσα συγκυρία, αρκετά λεφτά υπάρχουν μόνο για τη σωτηρία των τραπεζών και όχι για «δευτερεύοντα» θέματα όπως το περιβάλλον και η σωτηρία του πλανήτη και της ανθρωπότητας. Η κρίση και η διάσωση των τραπεζών έχει σαν αποτέλεσμα διογκωμένα κυβερνητικά ελλείμματα και κυβερνητικά χρέη. Οι πολιτικές που θα επακολουθήσουν θα είναι πολιτικές λιτότητας, αποκοπές μισθών και κοινωνικών παροχών και όχι άσκοπες δαπάνες για το περιβάλλον. Στο καθοδηγητικό σύνθημα «σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα» θα πρέπει να προστεθεί και «σοσιαλισμός ή καταστροφή». Η εργατική τάξη θα πρέπει να οργανωθεί και να δράσει προτού να είναι πολύ αργά.

Παναγιώτης Παλλίνης

